

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29.listopadu 2016 v Brně v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Jirsy a přísedících Jarmila Makovského a Jiřího Sigmunda takto :

obžalovaný

R.Š.,

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, dálkový student XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence v Brně,

je v i n e n, že

dne 8. 3. 2016 v době od 15:50 do 15:55 hod. v areálu arboreta Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně, tř. Generála Píky č. 584/1, úmyslně usmrtil K.O., nar. XXXXX, tak, že si na předem sjednanou schůzku s poškozenou přinesl bodně-řezný nástroj o délce čepele nejméně 14 cm a rukavice, následně po slovním kontaktu poškozené zčásti velkou intenzitou zasadil celkem 25 bodně-řezných ran, z toho 7 ran do vlasaté části hlavy o hloubce bodného kanálu od cca 0,6 cm do cca 9,4 cm, 5 ran do obličejové části hlavy o hloubce bodného kanálu od cca 0,3 cm do cca 4 cm, další 3 rány do obličejové části hlavy, z nichž jedna vnikla do pravého čelního laloku mozku a další dvě do mozkového kmene o délkách bodných kanálů

cca 7cm, 13cm a 14 cm, a dále bodně-řeznou ránu do břišní stěny vpravo, bodně-řeznou ránu do dolní poloviny zad vlevo, do pravého předloktí, řezné rány do dlaňové strany obou rukou, vícečetné bodně-řezné rány na levé stehno, bodně-řeznou ránu pravého stehna, bodně-řeznou ránu bodně-řeznou ránu hrudní stěny vlevo s průbodem bránice a řezným poraněním sleziny, levé ledviny a levé nadledviny, přičemž poškozená se jeho zvlášť surovému útoku intenzivně bránila;

utrpená vnitřní zranění pak vedla k okamžitému selhání životně důležitých orgánů a bezprostřední příčinou úmrtí poškozené byly bodné rány hlavy s poraněním mozku,

přičemž obžalovaný po činu svlékl z těla poškozené její černý kabát, a její tělo ukryl pod keř a poté z místa činu tento černý kabát poškozené odnesl, jakož i její kabelku černé barvy s blíže nezjištěným obsahem,

t e d y

- po předchozím uvážení jiného úmyslně usmrtil zvlášť surovým způsobem,
- přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal na věci, kterou měl jiný na sobě a při sobě,

t í m s p á c h a l

- zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku,
- přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 140 odst.3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst.1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) let.**

Podle § 56 odst.2 písm.d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 228 odst.1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozeným :

- **D.O.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX nemajetkovou újmu zaplacením peněžní částky ve výši **800.000,- Kč**,

- **L.O.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX nemajetkovou újmu zaplacením peněžní částky ve výši **700.000,- Kč**,
- **D.O.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, a to zaplacením peněžní částky ve výši **600.000,- Kč**.
- **Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočce Brno, pobočce pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina**, se sídlem v Brně, Benešova 10, škodu ve výši **4.207 Kč**.

Podle § 229 odst.2 trestního řádu se poškození D.O., L.O. a D.O. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 8.9.2016 byla na R.Š. podána obžaloba pro zločin vraždy podle § 140 odst.2, odst.3 písm. i) trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst.1 písm. d) trestního zákoníku, jichž se měl obžalovaný dopustit jednáním popsáním ve výroku tohoto rozsudku.

Soud v hlavním líčení provedl dokazování výsledkem obžalovaného resp. čtením jeho výpovědi z přípravného řízení, výsledkem svědků K.A.B., T. D.M. a D.O., čtením výpovědi svědků M.F., L.F., L.H., Z.K., I.K., T.M.N., D.O., M.P., M.S, I.Š. a M.U., čtením úředního záznamu o podaném vysvětlení M.G., znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a psychologie, z oboru kriminalistika, specializace antropologie resp. výsledkem zpracovatelů těchto posudků, čtením znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví toxikologie, odbornými vyjádřeními z kriminalistické biologie a genetiky resp. výsledkem zpracovatele těchto vyjádření, odbornými vyjádřeními z oboru odorologie, jakož i dalšími listinnými důkazy založenými ve spisovém materiálu.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud k následujícím závěrům.

I. Skutková zjištění

Předně je možno konstatovat, že provedené dokazování umožňuje učinit jednoznačný závěr o tom, že se stal skutek, pro který byla podána obžaloba, což ostatně nezpochybňuje ani sám obžalovaný.

Ze záznamů policie ČR na č.l. 11 vyplývá, že dne 8.3.2016 v 16:03:19 hodin byla nahlášena vražda v areálu arboreta, a to oznamovatelkou I.K.. Z protokolu o ohledání místa činu ze dne 8.3.2016 v 16:40 hodin (č.l. 20 – 22) a z pořízené fotodokumentace (č.l. 24 - 32) je dále zřejmé, že v areálu arboreta Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně, tř. Generály Píky č.584/1, byla nalezena mrtvola mladé ženy, která byla následně rodinnými příslušníky identifikována jako K.O.(č.l. 226 – 227).

Znaleckým posudkem, v rámci kterého byla provedena pitva těla poškozené K.O. (č.l. 398 – 440) bylo zjištěno, že poškozená utrpěla celkem 25 bodě-řezných ran. V obličejové části hlavy bylo nalezeno celkem 8 ran bodně-řezného charakteru, z nichž rána, která je označena č. 9 ve znaleckém posudku a je zobrazena na fotu č. 13 a 14 E, má délku 2 cm, hluboká je 7 cm a proniká stropem pravé očníce do dutiny lební, kde vniká do mozku spodinou pravého čelního laloku a končí v předním rohu pravé postranní komory mozku. Další rána je označena č. 12 a je dokumentována na fotu č. 14 a 15. Jedná se o ránu na levém horním víčku nad vnitřním očním koutkem, má délku 2,5 cm a hloubku 13 cm. Rána pronikla přes clivus do zadní jámy lební, kde vnikla do Varolova mostu. Rána č. 13, která je dokumentována na fotu č. 13 a 15 a A-C + E, má délku 3,2 cm a hloubku 14 cm. Je umístěna na dolním víčku levého oka pod vnitřním očním koutkem. I tato rána pronikla přes clivus do zadní jámy lební, kde vnikla do Varolova mostu a do IV. komory mozkové. Bezprostřední příčinou smrti poškozené byly rány pronikající do mozku a poškozující životně důležité centrum (rány č. 12 a 13).

Do vlasaté části hlavy směřovalo celkem 7 ran. Nejzávažnější rána byla zjištěna v temenní krajině vlevo vzadu a v týlní krajině blíže ke středové čáře, jedná se o vbod a výbod (rána č. 7a a 7b na fotu č.12) . Rána v temenní krajině má délku 2,4 cm, rána v týlní krajině má délku 2,2 cm. Obě rány jsou spojené bodným kanálem v délce cca 9,4 cm. Jedná se o průbod, bodný kanál má šikmý průběh, v horní temenní oblasti je více vzdálen od středové části a v dolní týlní části se přibližuje středové čáře. Dle sdělení znalců v hlavním líčení tato rána nepronikla do lebky, zřejmě se po ní svezla.

Na břiše poškozené byla zjištěna jedna bodně-řezná rána, na zádech byly identifikovány 2 bodné rány, z nichž rána č.18 o hloubce cca 12 cm pronikla do dutiny hrudní, přes bránici do dutiny břišní, zranila slezinu, levou nadledvinu a ledvinu. Jedna rána byla zjištěna na pravém předloktí a na dolních končetinách bylo při ohledání těla zjištěno 6 bodně-řezných ran. Řezné rány, které byly zjištěny na dlaňové straně obou rukou poškozené, jsou typickými

známkami obrany před útokem ze strany druhé osoby, která útočí ostrým nástrojem. Oběť se snažila uchopit zraňující nástroj, nebo holýma rukama vykrývat rány směřující proti jejímu tělu.

Při pitvě těla poškozené byly tedy zjištěny úrazové změny zevní i vnitřní spočívající ve velkém množství bodně-řezných ran, mikroskopickým vyšetřením se potvrdilo krvácení pod měkké pleny mozkové a poranění Varolova mostu, poranění sleziny a levé ledviny a aspirace krve do plic. Poškozená neměla v krvi žádný alkohol a při soudní pitvě nebylo zjištěno žádné onemocnění chronického či akutního charakteru, které by se mohlo podílet na smrti poškozené. K mechanismu vzniku poranění na těle poškozené znalci uvedli, že řezná poranění vznikla tlakem a tahem čepele bodně-řezného nástroje ve směru jeho dlouhé osy po povrchu těla, proto mají řezné rány větší délku než hloubku. Bodné poranění vzniklo hrotnatým nástrojem, který vnikl ve směru své dlouhé osy do těla. U bodně-řezných poranění byl zjištěn jako dominující mechanismus bodný, složka řezná odpovídala působení ostré čepele nástroje při jeho průniku do těla a jeho následnému vytažení. Charakter vbodu odpovídá jednostranně broušenému ostrému nástroji. Největší zjištěná hloubka bodně-řezného kanálu byla 14 cm. Všechna výše popsaná poranění vznikla v relativně krátkém časovém rozpětí před smrtí poškozené. Obě zjištěná poranění mozkového kmene byla sama o sobě smrtelná a zcela určitě vedla v okamžiku vzniku minimálně ke ztrátě vědomí a tedy i ke ztrátě schopnosti dalšího volního jednání. Doba smrti K.O. byla přibližně stanovena na den 8. 3. 2016 v 15:50 hod. s rozptylem $\pm 2,8$ hod. Ke smrti poškozené došlo z příčin násilných a to v přímé příčinné souvislosti s utrpěnými bodně-řeznými poraněními zejména mozku. Tato poranění si ve svém souhrnu nemohla poškozená způsobit sama a ze soudně-lékařského hlediska jednoznačně odpovídají útoku ze strany druhé osoby.

V hlavním líčení ještě znalci doplnili, že uvedená zranění mohl způsobit útočný nůž zn.Glock, který se běžně prodává v setu s pochvou nalezenou na místě činu (č.l. 1022- 1023). Rány, které pronikly lebkou poškozené, byly vedeny velkou intenzitou.

K nálezu těla poškozené vypovídali svědci I.K., Z.K. a M.P..

Svědkyň Y.K. v přípravném řízení (č.l. 293 – 294) uvedla, že chodí každé úterý do arboreta vyměňovat filtr do přístroje na kontrolu ovzduší. Dne 8. března do arboreta přišla před čtvrtou odpoledne a došla tam lávkou přes silnici, potom šla nejkrajnější cestou po straně arboreta. U schodů viděla na zemi ležet tělo, ze kterého stoupala pára. Zjistila, že se jedná o ženu, která je zraněná, na hlavě měla krev. Napadlo ji, že uklouzla a rozbila si hlavu. Protože neměla mobilní telefon, běžela pro pomoc do univerzity. Společně se dvěma muži se pak vydala zpět, muži na místo doběhli před ní. Když svědkyně na místo doběhla, muži ji poslali k hlavní bráně čekat na záchranáře, které mezitím přivolali. Záchranářům potom ukázala místo nálezu těla. Záchranáři šli k tělu a ona viděla, že zraněná leží úplně jinde. Myslela si, že ji kluci při ožívování přemístili. V té době ještě nevěděla, že je mrtvá. Za chvíli za nimi přišel záchranář a

řekl, že dívka má v sobě spoustu bodných ran a zemřela. Ptala se mužů, které přivolala na pomoc, kde ji zraněnou našli a oni říkali, že byla jakoby schovaná pod keřem, zamaskovaná větví. Ještě ji zaujala další věc, když přišla ke schůdkům, tak stoprocentně na nich nebyla žádná krev, protože toho by si všimla dříve než ubodané. Všimla si pouze ležícího těla. Dívka neměla oblečenu žádnou bundu nebo kabát. Když už přijela na místo záchranka, chtěla vyměnit filtr, na schodech si ale všimla, že je na nich krev, tak filtr zůstal nevyměněný. Součástí této výpovědi je i náčrtek, ve kterém svědkyně zakreslila polohu těla při prvním příchodu na místo činu a následně poté, co se na místo vrátila společně se záchranáři (č.l. 295).

Svědék **Z.K.** v přípravném řízení (č.l. 289 – 290) uvedl, že když byl v úterý kolem čtvrté hodiny s M.P. a R.P. v dílnách Mendelovy univerzity v budově B, přišla za nimi starší paní a řekla, že v arboretu našla ležet ženu a neví, co se jí stalo. P. šel na vrátnici zavolat další pomoc a on s M.P. běželi s paní do arboreta. Paní jim nestačila v běhu a tak se jí zeptali, kde je přesně to místo. Podle popisu místo našli, běželi kousek dál ke schodišti a uviděli ležet někoho pod keřem. Když si prohlédli tělo dívky, zjistili, že je to vážné. P. telefonoval na záchranku, on se mezitím snažil zjistit, jestli je žena ještě živá. Nedařilo se mu ji však vytáhnout zpod keře, ani nahmatat pulz. Když se jim podařilo ji vytáhnout, uviděl zranění na ruce a na noze. Na krku měla šátek, sundal jí ho, aby ještě jednou zjistil tep. Snažil se jí vyčistit z pusy krev, potom si všiml nějakých ran na hlavě a modřin v obličejí. Po pár minutách přijela záchranná služba, a když se doktor ptal, proč ji vytahovali zpod keře, uvedl, že se jí snažili pomoci. Pak přišla ta starší paní a říkala, že tělo nebylo pod keřem. Doktor ze záchranky je poslal pryč a asi po minutě prohlásil, že to nemá cenu, že je to vražda. Přílohou svědecké výpovědi je pláněk, do kterého svědek zakreslil modře místo, kde leželo tělo. Když přišli na místo, tělo leželo pod keřem, mimo chodník, od schodů ke keři byly brázdy ve sněhu a krev, pod keřem vykukovaly nohy. Tělo bylo položeno na zádech. Dívka měla natažené nohy, ruce byly možná podél těla a pusu měla plnou krve. Nejvíce krve bylo mezi schody a keřem, potom, když s tělem pohnuli, tak bylo hodně krve na hraně chodníku, na místě, kde měla původně nohy. S tělem nijak nehýbali, nechali ho v poloze na zádech, svědek pak do plánku zakreslil polohu těla po přemístění. Žena na sobě měla černé vyšší boty, modré riflové kalhoty, růžový svetr, černé nebo tmavě modré tričko, na krku měla barevný šátek, ten jí sundal a dal na zídku. Na místě také byly brýle. Protože byla docela zima, přišlo jim divné, že nemá bundu nebo kabát. Stejně tak neviděli v okolí žádné zavazadlo.

Svědék **M.P.** v přípravném řízení (č.l. 309 – 310) uvedl, že byl na Mendelově univerzitě s R.P. a studentem Z.. Přišla k nim paní, která říkala, že objevila dívku, která leží na chodníku a má hlavu od krve. Běželi na místo přes lávku do arboreta. Paní jim nestačila a tak jim řekla, kde se slečna nachází. U popsaného místa se zastavili a objevili nohy, jak trčí z keře, dále viděli krev na schodech a pod schody. Telefonoval na linku 112, aby přivolal sanitku. Dívka měla obličej od krve a nejevila známky života. Z. se snažil zjistit, jestli žije, a když přišla paní, která ji objevila, poslal ji čekat k hlavní bráně na sanitku. Pomáhal Z. vytáhnout dívku zpod keře. Z.

se snažil dívce vyčistit ústa od krve. Po příjezdu sanitky záchranáři po chvíli konstatovali smrt. Dívku našli na místě pod keři u schodů, u chodníčku byla bílá zeď a stál tam zaparkovaný zelený přívesný vozík. Ležela na zádech, hlavu a tělo měla zastrčené v keři, nohy jí částečně čouhaly na chodník. Když přišla paní, která ji našla, tak říkala, že dívka původně neležela pod keřem, ale na chodníku pod schody. Při poskytování první pomoci ji přemístili, chytili ji za ruce a vytáhli na chodník, pak jí zase dali ruce podél těla. Na sobě měla černé kozačky, modré džíny, černý nátělník s dlouhým rukávem a pletený svetr ve svítivé barvě, kolem krku měla šátek. Chyběl jí kabát nebo bunda. Na místě činu našli brýle, bylo tam hodně krve. Krev byla i na horní hraně zídky a na různých místech na chodníku. Ještě si všiml kusu černého plastu v rohu u zídky a Z. nebo záchranář mu říkali, že je to kryt na nůž (tento kryt na nůž byl při ohledání místa činu zdokumentován a označen jako důkaz č. 10 viz. č.l. 32, pozn. soudu).

Při širším ohledání místa činu byl nalezen v odpadkovém koši na ulici Bieblova u domu č.20 černý kabát, který byl označen jako stopa č. 31 a a dále papírové kapesníčky, které byly označeny jako stopy č.32 a 33 (č.l. 42 – 45), přičemž **odborným vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky** (č.l. 541), byly na tomto kabátu zjištěny rozsáhlé stopy lidské krve. Zjištěná krev vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozené K.O.. Ze stěru na papírovém kapesníčku zajištěném jako stopa č.32 byl stanoven smíšený profil DNA, který je tvořen ve všech lokusech znaky profilu DNA také poškozené K.O. (č.l. 556).

Z **odborného vyjádření z kriminalistiky, odvětví mechanoskopie** (č.l. 554 – 557), bylo zjištěno, že kabát černé barvy, svetr červené barvy, rifle modré barvy s opaskem a kozačky černé barvy vykazují poškození, které odpovídá bodně-řeznému přerušování vláken látky, bylo vytvořeno nástrojem s břitem např. typu nože. U kozaček černé barvy bylo zjištěno, že jsou znečištěny zeminou a materiál kozaček vykazuje na svých vnitřních a vnějších stranách poškození typu oděru. Uvedená poškození nemohla být způsobena běžným používáním obuvi, byla způsobena smýkáním příslušné části obuvi o drsný kontaktní podklad. Čepel nástroje mohla být směrem od hrotu i oboustranně broušená. Součástí odborného vyjádření je fotodokumentace uvedených oděvních součástí.

Důkazy opatřené v přípravném řízení dále umožňují vytvořit poměrně přesný časový snímek projednávané události.

Z kamerového záznamu snímajícího branku, přes kterou se lávkou vstupuje do arboreta, resp. z úředního záznamu, který je přílohou tohoto kamerového záznamu (č.l. 705 – 732, 951) lze zjistit, že poškozená K.O. vstupuje na lávku společně se svědky B. a M. dne 8.3.2016 v 15:46:27. Pro stanovení časového snímku je však podstatný záznam vstupu na tuto lávku svědkyní K. v čase 15:54:00, která se poté stejnou cestou vrací v čase 15:58:40. Z uvedeného tedy vyplývá, že cesta na místo činu a zpět trvala svědkyni 04:40 minut. Obě cesty svědkyni

však nemohly trvat stejně dlouho, neboť cestou zpět pochopitelně spěchala nahlásit nález těla, nicméně nějakou dobu svědkyně strávila na místě činu, než se zorientovala, zda se nejedná o studentský žertík, jak uvádí ve své výpovědi. Lze tedy odhadnout, že cesta od lávky na místo činu může trvat okolo 2,5 minuty, kdy délka trasy činí zhruba 215 m (č.l. 1039), přičemž obvyklá rychlost chůze dospělého člověka je 5 km/h (viz. <https://cs.wikipedia.org/wiki/Ch%C5%AFze>). Pokud tedy K.O. vstoupila na lávku v čase 15:46:27 mohla na místo činu přijít nejdříve okolo 15:49 hodin, spíše o něco později, neboť drobné zdržení mohlo být způsobeno přivítáním s jí známým mužem (viz. níže uvedené výpovědi svědků B. a M.). Za předpokladu, že svědkyně K. na místo činu přišla nejdříve okolo 15:56:30 hodin, lze dobu napadení poškozené stanovit na časový úsek od 15:50 do 15:56 hodin. Z výše uvedených důkazů je však dále zřejmé, že útok nějakou dobu trval a že se tomuto útoku poškozená bránila, v důsledku čehož lze dobu její smrti posunout nad čas 15:50 hodin a vzhledem k tomu, že pachatel po vraždě ještě musel poškozené svléknout kabát (dle svědkyně K. ležící žena již kabát neměla) lze dobu smrti poškozené naopak posunout směrem dolů od hranice 15:56 hodin, což ostatně zcela odpovídá závěrům pitvy poškozené, kde doba její smrti byla stanovena na 15:55 hodin.

Na základě uvedených důkazů lze tedy konstatovat, že dne 8.3.2016 v době nejméně od 15:50 do 15:55 hodin byla v areálu arboreta ranami bodně-řezného nástroje usmrcena K.O.

II. Identifikace pachatele

K identifikaci pachatele projednávaného skutku obžaloba předložila pouze nepřímého důkazy, neboť kromě poškozené a pachatele na místě činu žádný svědek nebyl a obžalovaný spáchání činu popřel.

Obžalovaný **R.Š.** v přípravném řízení pouze vypověděl (č.l. 901 – 904), že se s K.O. seznámil na univerzitě zřejmě v roce 2013 a asi dva týdny měli spolu menší vztah, který on ukončoval, a během následujících měsíců se párkrát viděli vždy na jeden den a něco spolu měli. Následně ji vzal na pár akcí a představil ji lidem ze svého okolí. Začali spolu více komunikovat až v červnu 2015, setkal se s ní u jejich státnic. Na konci srpna 2015 spolu začali mít vztah. Tento vztah trval asi čtvrt roku. Chodili spolu na výlety, do kaváren, čajoven, byl i u ní doma. Někdy v prosinci se s ním K. rozešla, vztah nějakou dobu nebyl dobrý. Po rozchodu z toho byl asi týden špatný. Pak jí ještě telefonoval, ale dohodli se na tom, že to nemá smysl. Přesto se domluvili na termín, kdy se spolu naposledy uvidí. Další komunikace probíhala přes SMS zprávy, není pravda, že by ji nějak obtěžoval. Odpoledne dne 8. 3. 2016 se začal chystat na túru, kterou chtěl uskutečnit i v případě hezkého počasí, kdy by se měl vidět s K.. Do batohu si přidal hlavně závaží, a to 3 PET lahve 1,5 l a nějaké oblečení. Rodině sdělil, že na večeri asi přijde. Z domu odcházel kolem půl třetí. Jel tramvají a vystoupil kousek za Halasovým nám., odtud se vydal na túru. Procházel se po Lesné, byl kousek od ulice Nejedlého, Haškova. Pak si myslí, že

se dostal do Maloměřic a přecházel vlakové koleje, pak asi přecházel silnici, která vede na Vinohrady. Dostal se až do oblasti, kde jezdí tramvaj č. 8, blíže to tam nezná. Na Hlavním nádraží přestoupil na 12 a domů se dostal asi v 19:00 hod., navečeřel se, připil si s matkou, protože bylo MDŽ, potom si zabalil věci na plavání. Na odpolední túru šel oblečen pravděpodobně v modrých riflích, ve velké černé lyžařské bundě, ve které byl zadržen, v pevných kotníkových botách. Do aquaparku odcházel před půl osmou a na místě mohl být něco po osmé. Z aquaparku odcházel kolem půl desáté. Šel přes město kolem České, po Úvoze na Kraví Horu, potom šel přes Wilsonův les a do Pisárků. Ujel mu rozjezd a tak šel domů pěšky. Domů došel kolem 01:00 hod. 9. 3. 2016, spát šel kolem 02:00 hod., doma už všichni spali. Druhý den ráno měl jít ke sv. Anně na světloléčbu, ale před domem na něj již čekala policie. V závěru uvedl, že čin nespáchal, nemá s tím nic společného. Na otázky odmítl odpovídat a na tomto stanovisku setrval i v hlavním líčení, kde odpověděl pouze na pár otázek dle svého uvážení.

Posledními osobami, které viděly K.O. živou, a kteří zaznamenali její setkání s mužem v arboretu, byli svědci K. A. B. a T. D.M..

Svědék **K. A. B.** v přípravném řízení (č.l. 275) a v hlavním líčení (č.l. 1002 - 1003) uvedl, že dne 8. 3. 2016 byl na Lesnické fakultě Mendelovy univerzity. Pohyboval se společně s kamarádem M. a měli domluvenou schůzku s vedoucím katedry na jiné fakultě. Za konzultantem šli pěšky přes park, před vstupem do parku je třeba použít identifikační kartu, aby se brána otevřela. M. použil svoji kartu a vešli do arboreta, když se brána zavírala, viděl ženu, která spěchala, aby mohla ještě do brány vstoupit. Na mostě šla za nimi. Když přešli most, viděli muže, který vypadal, že na někoho čeká. Žena se s ním začala bavit. V místě, kde muž čekal, se cesty rozdvíhají, aby se lidé mohli procházet libovolně po parku. Po chvíli si všimli, že muž a žena již za nimi nejsou. Pořád je sice slyšeli, jak spolu mluví, ale neviděli je, byli za stromy. Za chvíli přišli k bráně, kterou se z parku vychází a opustili park. Muže si moc neprohlížel, ale pamatuje si, že měl černou bundu, byl štíhlý, měl tmavé vlasy a v ruce držel rukavice. Myslí si, že žena měla černou bundu a kabelku. Podle toho, jak se muž se ženou setkali, tak schůzka byla plánovaná a zdálo se, že jsou známí.

Svědék **T. D. M.** v přípravném řízení (č.l. 297 – 298) a v hlavním líčení (č.l. 1003 - 1004) uvedl, že je studentem Mendelovy univerzity. Toho dne byl se svým přítelem K. B. a rozhodli se jít na fakultu místního rozvoje. Oba studují v postgraduálním studiu na Lesnické fakultě. Šli navštívit svého konzultanta a nejkratší cesta na fakultu místního rozvoje je přes arboretum, mohlo být mezi 15:00-16:00 hod. Do arboreta se dá dostat jedine identifikační kartou a on použil svoji. Když procházeli branku, všimli si dívky, která chtěla také dovnitř. K. jí podržel branku, aby nemusela používat svoji kartu. Dívka jim česky poděkovala. Na můstku šla těsně za nimi. Pod můstkem jsou lavičky a tam čekal nějaký muž, který se usmíval na dívku za nimi. Pozdravil se s dívkou, znělo to přátelsky, vypadali jako přátelé, kteří se delší dobu neviděli,

mluvili spolu česky, takže jim nerozuměl. Ti dva pak šli jinou cestou. U ženy si všiml jen jednoho znaku a to že byla vyšší než on. Muž nebyl mohutný, spíše štíhlý, neměl černé vlasy, (u hlavního líčení pouze uvedl, že muž neměl světlé vlasy) neměl úplně sestříhané vlasy, ani to nebyla odstávající hříva. Na sobě měl černou bundu. Byl středně vysoký. Vypadalo to, že schůzku mají domluvenou.

Oba svědci se zúčastnili rekognicí provedených jako neodkladné úkony, nicméně obžalovaného jako osobu, se kterou se poškozená v arboretu setkala, neztotožnili (č.l. 216 – 225), pouze svědek M. v závěru rekognice uvedl, že muž v parku měl podobné vlasy a obličej jako obžalovaný.

Oba svědci však ve svých výpovědích potvrdili, že schůzka dívky a muže, který na ni pod lávkou čekal, byla podle všeho plánovaná, z jejich projevu bylo zřejmé, že se oba znají. Skutečnost, že K.O. měla dne 8.32.2016 v odpoledních hodinách schůzku se známým mužem – obžalovaným, potvrzují ve svých výpovědích i bratr poškozené D.O.a její matka D. O..

Svědék **D.O.** v přípravném řízení (č.l. 303 – 304) a v hlavním líčení (č.l. 1004 - 1006) uvedl, že o vztahu obžalovaného s jeho sestrou K. věděl. Obžalovaný se o vztahu s K. nechtěl bavit, ale on věděl, že to mezi nimi skřípe. Také vyslechl rozhovor mezi K. a maminkou, kdy říkala, že jde do školy řešit se svým vedoucím diplomovou práci pak se měla sejít s obžalovaným. K. se večer nehlásila, což nebylo obvyklé, protože vždycky telefonovala, že se zdrží. Kdyby se jí vybil mobil, zavolala by z telefonu někoho jiného, protože čísla rodičů znala nazpaměť. Když se K. nevrátila v noci domů, několikrát telefonoval obžalovanému, on mu to ale nezvedal a také mu psal SMS zprávu, že K. nepřišla domů, že o ni mají strach, aby mu zavolal. Obžalovaný mu ale nebral telefony a na SMS zprávy mu neodpověděl. Sestra si žádnou novou známost nehledala, měla dost práce, pracovala na diplomce, pomáhala otci ve firmě s daněmi. Obžalovaný jí pořád volal, obtěžovalo ji to, neměla to s ním dořešené, a proto se s ním chtěla sejít. Sestra sdělovala matce v kuchyni, že se s obžalovaným potká, ale že to bude velmi rychlé, chtěla, aby ji neobtěžoval, chtěla si žít svůj vlastní život. Obžalovaný je dle mínění svědka precizní plánovač.

Svědčce **D.O.** v přípravném řízení uvedla (č.l. 305 – 307), že její dcera K. byla hodná, pracovitá, studovala velmi pilně angličtinu i daně a účetnictví na MZLU. Manžel má účetní firmu, K. k němu chodila do práce, pomáhala mu a považovala to za velmi užitečné. Byla spíše introvert, ale pokud se s někým znala, byla velmi přátelská. Jejich vztah byl velmi otevřený, svěřovala se jí. Ví, že se seznámila s obžalovaným. K. se na něm líbilo, že posiluje, později s ním nebyla moc spokojená, protože se věnoval hlavně práci, zapomněl na K. svátek. Potom měli schůzku, na které se spolu rozešli, Obžalovaný plakal. Mezi vánočními svátky s ním měla K. dlouhý telefonát, opět jí brečel do telefonu. Ve škole se potkali v únoru a obžalovaný jí začal vypisovat SMS zprávy, proč mu nebere telefon, jestli jí za to nestojí, K. to dost obtěžovalo.

Domluvila si s ním schůzku na začátek března a říkala, že si to s ním musí vyříkat, že bez toho to nepůjde. K. na schůzku nešla, protože měla problémy se zrakem, tak schůzku s obžalovaným zrušila a náhradní termín si stanovili na 8. března. Ráno K. odcházela do školy, říkala, že má přednášky a kolem třetí hodiny konzultaci kvůli magisterské práci a pak schůzku s obžalovaným. Říkala, že schůzka bude trvat velmi krátce. Ptala se jí, jestli je nějaká šance, aby spolu začali znovu chodit, K. řekla, že ne. Jako jediný důvod schůzky K. uváděla, že si to chce s obžalovaným vyříkat, aby jí už nepsal, protože ji to obtěžuje. Když K. nepřišla večer domů, kolem osmé jí telefonovala, když nepřišla domů ani kolem desáté, začala se o ni bát. Ráno se jeli podívat ke škole a tam se dozvěděli, že měla být zavražděna mladá žena v arboretu, pak už byli ve spojení s policií. Syn 2x telefonoval obžalovanému a pak mu psal ještě nějaké SMS zprávy, obžalovaný mu neodpovídal, ale byl na příjmu.

Svěděk **M.G.** do protokolu o podaném vysvětlení uvedl (č.l. 336), že někdy počátkem března 2016 si u něj K.O. domluvila konzultaci ohledně diplomové práce na 8.3.2016 v 15.00 hodin. Tato konzultace trvala asi do 15.35 hodin.

Tyto důkazy tedy jednoznačně potvrzují dobu schůzky obžalovaného a poškozené dne 8.3.2016 v areálu arboreta, kam také poškozená v čase 15:46:27 vstupuje poté, co jí okolo 15:35 hodin skončila konzultace. Skutečnost, že se poškozená v arboretu setkává s jí známým mužem, potvrzují ve svých výpovědích svědci B. a M., s tím, že dle jejich mínění se jednalo o schůzku dopředu domluvenou, což ostatně vyplývá z faktu, že muž na poškozenou čekal. Z výpovědi obžalovaného i svědků O. a O. je dále zřejmé, že poškozená se z předchozích dvou schůzek dopředu omluvila, což však v případě schůzky dne 8.3.2016 neučinila, a že se schůzkou počítala, dokladuje fakt, že na schůzku přišla. Poškozená také počítala s tím, že se setká právě s obžalovaným, protože pokud by měla sjednanu schůzku s někým jiným, obžalovanému by to jistě sdělila. Jiný závěr by zjevně odporoval skutečností zjištěným k osobě poškozené, která byla dle výpovědi jejich rodinných příslušníků pečlivá a zodpovědná. Navíc i jim poškozená sdělila, že schůzku má právě s obžalovaným. Se schůzkou s poškozenou počítal i onen muž, o kterém hovoří svědci B. a M.. Uvedené důkazy současně vyvracejí tvrzení obžalovaného, že se s poškozenou měl sejít již v 15:00 hodin na jiném místě.

S odkazem na shora popsané velmi krátké časové souvislosti, kdy smrt poškozené musela nastat v řádu několika minut od jejího setkání s mužem, který na ni v arboretu čekal, lze uzavřít, že poškozenou musel usmrtit právě tento muž, se kterým měla sjednanou schůzku. Vzhledem k tomu, že se jednalo o domluvenou schůzku, na které se oba její účastníci nechtěli jen pozdravit a rozejít, lze vyloučit, že by se na trase dlouhé okolo 215 m poškozená ihned po setkání rozloučila s mužem, který na ni čekal a potkala se s někým dalším, se kterým odešla na místo činu, kde by ji tato další osoba pak usmrtila. Ostatně i z výpovědi svědků B. a M. vyplývá, že dívku s mužem, který na ni čekal, ještě chvíli slyšeli, jak spolu mluví.

Obžalovaný sice popřel, že by na původně sjednanou schůzku přišel, avšak jeho tvrzení nelze v tomto směru považovat za logická a věrohodná. Obžalovaný nedisponoval žádnou zprávou od poškozené, že schůzku ruší, tudíž neměl žádný reálný důvod pro předpoklad, že se schůzka neuskuteční, to vše za situace, kdy z přechozích dvou schůzek se poškozená vždy řádně omluvila. Navíc, jak vyplývá z kamerových záznamů, v době schůzky bylo počasí bez srážek, odpovídající končící zimě, což tedy nijak nebránilo schůzce obžalovaného s poškozenou. Toto počasí také údajně mělo obžalovanému bez problémů umožnit túru po Brně a okolí, jak tvrdí ve své výpovědi.

Obžalovaný tedy neuvádí žádné logické důvody pro své tvrzení, že se schůzka s poškozenou dne 8.3.2016 neuskutečnila a jeho obhajoba, že v arboretu ani být nemohl, není, vyjma jeho nevěrohodné výpovědi, podpořena žádným důkazem.

Orgány přípravného řízení byly zajištěny kamerové záznamy z budovy firmy ELMONT Group a.s. na ulici Bieblova 27 (č.l. 748 – 752, DVD jako příloha odborného vyjádření na č.l. 974). Na tomto kamerovém záznamu lze pozorovat v čase 16:03:25 (na záznamu je čas posunut o hodinu později) muže, který má na hlavě černou čepici, je oblečen v tmavé bundě a modrých riflích, jak ve směru od arboreta vstupuje na chodník vedoucí podél budovy firmy ELMONT Group a.s. a v podpaží nese kabelku a dále něco tmavého smotaného. Ze zadního záběru je pak vidět úzký světlý pás probíhající přes zadní část jeho bundy. Muž pokračuje ve směru ulice Bieblova a následně mizí ze záznamu.

Jak bylo uvedeno výše, při širším ohledání místa činu byl v odpadkovém koši u domu č.20 na ulici Bieblova nalezen kabát prokazatelně patřící poškozené. Tento kabát zde nemohl vyhodit nikdo jiný než pachatel, který se tak chtěl zbavit jednoho z důkazů. Z výše popsaného časového snímku je zřejmé, že svědkyně K. na místo činu přišla nejdříve okolo 15:56:30 hodin, zde se nějakou dobu zdržela a zřejmě okolo 15:57 hodin odtud spěchá pro pomoc. Jak vyplývá z výpovědí svědků K., K. a P. resp. z odborného vyjádření z odvětví mechanoskopie (poškození kozaček), pachatel ještě po odchodu svědkyně K. odtáhl tělo poškozené pod keř, takže se na místě činu musel zdržovat nejméně do 15:58 hodin, možná i déle (v 16:01:30 již po lávce k místu činu utíkají svědci K. a P.). Místo činu je od budovy firmy ELMONT Group a.s. vzdáleno asi 340 metrů (č.l. 1038), což chůzí představuje časový úsek asi 4 minut. Toto místo se pak nachází na únikové trase pachatele, který pochopitelně k opuštění arboreta nemohl zvolit běžné východy z areálu, neboť v této době již musel předpokládat zvýšený pohyb osob v těchto místech na základě oznámení svědkyně K.. Areál tedy musel opustit zřejmě přes nejbližší oplocení lemující ulici tř. Gen.Píky, která navazuje na ulici Bieblovu. Pokud tedy pachatel místo činu opustil někdy v čase 15:58 – 16:00, příchod muže na ulici Bieblovu v čase 16:03:25 vzdálenosti od místa činu zcela odpovídá. Místo nálezů kabátu je pak od místa, kde muž odchází ze záběru kamery na ulici Bieblova 27 vzdáleno necelých 300 metrů (č.l. 1040).

Na kamerovém záznamu snímajícího lávku vedoucí do arboreta lze v čase 14:53:45 pozorovat mladého muže, který evidentně ke vstupu nechce použít vlastní identifikační kartu a čeká, až mu branku otevře muž vycházející z areálu. Mladý muž má na hlavě černou pletenou čepici, má oblečenu černou zimní bundu s šedými sedly na přední části bundy, kdy na levé straně hrudi je černý nápis, na rukávech bundy je pak svislý světlý proužek. Muž má dále oblečeny modré rifle a v levé ruce drží černé rukavice.

Vzhledem k tomu, že policie měla k dispozici sdělení bratra K.O., který dne 9.3.2016 v 7:46:54 sdělil (č.l. 13), že jeho sestra se měla těsně před smrtí setkat právě s obžalovaným, byl tento vzápětí zadržen a byla provedena domovní prohlídka. Vzhledem k tomu, že tehdy podezřelý R.Š. spáchání trestného činu popřel, byla dále provedena již zmíněná rekognice, která však ani ve spojení s domovní prohlídkou k jasnému ztotožnění pachatele nevedla. Protože výsledky odborných expertíz ještě nebyly k dispozici a hrozilo nebezpečí, že propuštěním podezřelého ze zadržení by mohl být zmařen účel trestního řízení, bylo přistoupeno k dalšímu neodkladnému úkonu v podobě vyšetřovacího pokusu, v rámci kterého byl obžalovaný vyfotografován na lávce do arboreta a tyto fotografie byly porovnány s kamerovým záznamem zachycujícím muže vstupujícího na lávku v čase 14:53:45 hodin. Na základě tohoto úkonu, který podpořil zjištění, že obžalovaný měl být zřejmě poslední, kdo se s poškozenou setkal, bylo obžalovanému sděleno obvinění. Byť protokol o tomto úkonu není ve smyslu ustanovení § 160 odst.4 trestního řádu opatřen sdělením, na základě jakých skutečností je tento úkon považován za neodkladný, dle názoru soudu tato vada ještě provedený úkon nečiní nepoužitelným, neboť materiální podmínky pro jeho provedení splněny byly (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn.5 Tdo 47/2011). Byť se tedy jedná o úkon provedený bez účasti obhájce obžalovaného, jde o procesně použitelný důkaz, který navíc rozhodně není důkazem jediným, ale je pouze součástí mozaiky dalších usvědčujících důkazů. Obžalovanému navíc byla nabídnuta možnost opakovat tento úkon již za přítomnosti obhájkyne, což však obžalovaný odmítl (srov. např. nález Ústavního soudu ČR sp.zn. I.ÚS 2852/14 týkající se problematiky neodkladných úkonů).

Z hlediska jasné identifikace obžalovaného, jako pachatele projednávaného jednání orgány přípravného řízení předložily celou řadu na sebe navazujících důkazů.

Na základě výsledků vyšetřovacího pokusu byl zpracován **znalecký posudek z oboru kriminalistika, se specializací na antropologii** (č.l. 600 – 618), který znalkyně stvrdila v hlavním líčení (č.l. 1063). Porovnáním kamerových záznamů muže v černé bundě a černé čepici, který dne 8.3.2016 v 14:53:45 hodin vstupuje na lávku vedoucí do arboreta a obžalovaného při vyšetřovacím pokusu pak bylo studiem somatických znaků zjištěno, že obě osoby jsou shodného somatotypu, tělesné výšky a tělesných proporcí. Současně byly zjištěny shody v rozvoji všech srovnávaných morfoskopických znaků na obličeji s výjimkou rozvoje znaků „ šířka filtra „ a „, tvar červeně horního rtu „, u kterých byl zaznamenán posun

v hodnocení rozvoje o půl stupně. Neshodu v hodnocení těchto znaků lze přičíst rozdílnému stupni předklonění hlavy osob na srovnávaných snímcích, tedy odlišnému úhlu snímání hodnocené části obličeje. Na základě fotokomparace digitálních záznamů byly mezi srovnávanými osobami dále zjištěny shody v postavení dolních končetin v relevantních fázích krokového cyklu, především však v postavení nohou. Závěrem tedy znalce konstataje, že byla zjištěna typová shoda obou srovnávaných osob. Mezi srovnávanými somatickými znaky nebyly zjištěny žádné znaky jednoznačně vylučující individuální shodu srovnávaných osob. Úkon, v rámci kterého by nově došlo k fotografickému sjednocení úhlů snímání hodnocené části obličeje obžalovaného a muže na lávce vedoucí do arboreta, obžalovaný odmítl.

Na tyto znalecké závěry poté úzce navazují informací plynoucí z kamerového záznamu snímajícího prostor před pokladnou v Aquaparku Kohoutovice (č.l. 758 – 816, DVD na č.l. 757, DVD tvořící přílohu odborného vyjádření na č.l. 974). Na kamerovém záznamu lze v čase 20:08 pozorovat příchod obžalovaného, který si poté v čase 20:09 kupuje vstupenku. Kvalita záznamu umožňuje jednoznačnou identifikaci obžalovaného jak podle obličeje, tak i podle vlasů, zejména světlého pásu vlasů na pravé části hlavy (záznam příchodu k pokladně např. na č.l. 761 – 765) a podobného pásu světlých vlasů na týlové části hlavy (záznam příchodu do šaten např. na č.l. 766 – 767). Dalším identifikačním znakem je černý batoh, který obžalovaný vydal, a který tvoří přílohu spisu. V době zadržení byla u obžalovaného zajištěna vstupenka do tohoto aquaparku s časem 20:09: 29 (č.l. 108), což opět zcela odpovídá času příchodu obžalovaného dle kamerového záznamu.

Z tohoto kamerového záznamu dále vyplývá, že obžalovaný má oblečenu stejnou bundu jako osoba vstupující na lávku arboreta v čase 14:53:45 hodin. Jedná se tedy o černou zimní bundu s šedými sedly na přední části, kdy na levé části sedla se na prsou nachází černý nápis a bunda má na rukávech svislé světlé proužky. Zadní strana bundy je pak shodná se zadní stranou bundy, kterou má oblečenu muž kráčející po ulici Bieblova.

Obžalovaný do aquaparku přichází s již zmíněným černým batohem, který je zcela naplněn a dále s igelitovou taškou. Vzhledem ke způsobu pohybu obžalovaného s touto igelitkou je zřejmé, že její obsah nemůže mít velkou hmotnost, zřejmě se jedná o nějaký textil. Při odchodu obžalovaného z aquaparku je však evidentní, že má oblečenu jinou bundu, než ve které do aquaparku přišel. Navíc z aquaparku obžalovaný odchází se dvěma igelitovými taškami, kdy v té původní, kostkované, zřejmě odnáší bundu, ve které přišel. Obžalovaný toto své převlékání nijak nevysvětlil, přičemž jediným logickým vysvětlením této svrškové rošády je snaha obžalovaného zbavit se bundy, ve které napadl poškozenou, a která by tak mohla být potřísněna její krví. Toto zjištění pak plně odpovídá výsledkům domovní prohlídky, v rámci které předmětná bunda nebyla nikde nalezena. Poměrně obtížně uvěřitelné je pak tvrzení obžalovaného, že po svém vykoupání absolvuje v noci túru přes neosvětlený a zasněžený Wilsonův les se dvěma igelitkami v rukou.

Tímto však výčet identifikačních důkazů nekončí, naopak dále pokračuje výpověďmi svědků, kteří se v přípravném řízení vyjadřovali nejprve k osobě obžalovaného, někteří z nich i k jeho vztahu s K.O., zejména však vypovídali k identifikaci obžalovaného jako osoby vstupující dne 8.3.2016 v 14:53:45 do arboreta.

Svědék **M.F.** v přípravném řízení (č.l. 277 -279) uvedl, že zná obžalovaného z tanečních, jeho sestra L. se při tanci seznámila s obžalovaným, pak spolu začali chodit a on se s ním více seznámil přes sestru. S obžalovaným se stýkal, hráli spolu deskové hry, chodili do hospody nebo si povídali v parku. Chodili hrát fotbal, později na cvičení work-out. Obžalovaný byl výborný tanečník, takže chodili tancovat i na plesy. Viděli se asi měsíc před vraždou v arboretu při hře deskových her. Znali se asi 4 roky. Obžalovaný byl společenský, zároveň tajnůstkář, spravedlivý, zásadový, nesnášel nevěru mezi partnery, měl na vše přesně stanovená pravidla, která nebyla příliš uskutečnitelná. Obžalovaný často měnil pravidla i názory. Uměl plánovat různé akce, pokud měl přijít později, omluvil se. Obžalovaný byl při hře deskových her výborný stratég, ale když ho někdo porazil, těžko se s tím smířoval. Obžalovaný si také chránil soukromí, málokdo věděl, kde bydlí. Chtěl partnerku, která by neměla sexuální zkušenost. Podle toho co slyšel, tak ideální partnerkou pro něho byla K.O., byla to holka podle jeho představ. Obžalovaný se ke K. choval nejlépe ze všech svých přítelkyň a říkal, že to je ta pravá. Pak se rozešli a K. asi půl roku chodila s nějakým jeho kamarádem. K. se s tím klukem pak rozešla, obžalovaný o ni zase začal mít zájem a tak se dali dohromady. Chodili spolu od srpna do prosince 2015. Obžalovaný se dokázal rozčítit, ale nikdy to nebylo spojeno s nějakým násilím. Obžalovaný se rozcházel s K. v prosinci 2015, řešili to, bylo to z její vůle. K. vadilo, že zapomíná ve vztahu na důležité věci, např. na její svátek, nebo nepřišel na nějakou domluvenou schůzku. Na K. obžalovanému moc záleželo a radil se s ním, jak má vztah udržet. Postupem času poznal, že ji ztrácí a špatně to nesl. Na konci prosince bylo jasné, že to skončilo špatně, Obžalovaný moc nemluvil, jen zakýval hlavou a bylo jasné, že o tom nechce moc mluvit. Obžalovaný si pak za necelý týden našel novou přítelkyni Vietnamku M., snažil se na K. co nejdříve zapomenout. V průběhu února se obžalovaného ptal, jestli má nějakou holku, ale on o tom nechtěl mluvit.

Po shlédnutí fotografií z lávky vedoucí do arboreta, svědek uvedl, že bundu a kalhoty muže na lávce bezpečně poznává, obličej je na 70 % obžalovaný, spíše ho poznává podle oblečení, má šálu, bundu, džíny, které nosil.

Svědčce **L.F.** v přípravném řízení (č.l. 281 – 282) vypověděla, že se seznámila s R.Š. v tanečních. Později se začali stýkat více než kamarádsky. Tehdy jí bylo asi 15 let, on měl před maturitou a rozešel se s ní. Říkal, že se chce učit na maturitu. Práce a studium pro něho byly přednější. Asi po roce mu zatelefonovala, aby se u nich zastavil a on přišel na návštěvu. Někdy spolu chodili ještě tancovat. Chtěla několikrát navázat vztah znovu, ale obžalovaný říkal, že

nechce, že chce být sám. Z obžalovaného a bratra se stali dobří kamarádi. Naposledy se viděli v únoru 2016 na plese v Oslavanech a více se nestýkali ani nekomunikovali přes facebook. Když hráli deskové hry, obžalovaný nerad prohrával a vztekal se. Obžalovaný při oblékání dával přednost tmavé barvě, poslední dobou černé nebo tmavě modré. Nosil černé společenské sako, v zimě černý kabát, rukavice, čepici nenosil. Z doby, kdy spolu chodili, si pamatuje, že obžalovaný byl milý, šarmantní, uměl tancovat, nikdy se nehádali, nebyl na ni hrubý, trochu žárlil, ale nebyl stíhačka. Když se opozdil, tak napsal a omluvil se.

Po shlédnutí fotografií z lávky vedoucí do arboreta svědkyně uvedla, že podle chůze je to obžalovaný. Poznala jej i podle nosu, pusy a rukou.

Svědkyně **L. H.** v přípravném řízení (č.l. 284 – 286) sdělila, že s obžalovaným se seznámila přes kamaráda M.F.. M. ho považoval za nejlepšího kamaráda. Později se začali stýkat na různých akcích s ostatními přáteli. Obžalovaný jí připadal jako uzavřený, měl ale smysl pro humor, byl společenský, skvělý organizátor. Byl galantní k ženám, uměl se skvěle vyjadřovat, snažil se, aby jeho vystupování mělo určitý styl a úroveň. Záleželo mu na tom, aby ho kamarádi viděli v tom nejlepší světlo. Do jisté míry byl vypočítavý, myslel si, že má velký vliv na lidi, rád s nimi manipuloval a užíval si to, že s nimi může manipulovat. O manipulaci jí to říkal sám obžalovaný, ona se s tím neztotožnila. Nikdy ho neviděla vytočeného nebo naštvaného. Mezi známé, se kterými se obžalovaný stýkal, patřil také I.V., který jí po té události volal a říkal, že si myslí, že obžalovaný je schopen udělat něco špatného, podle něho má obžalovaný všechny znaky sociopata. Pro ni a pro jejího přítele bylo překvapení, že si obžalovaný našel brzy novou holku, protože po rozchodu s K. byl dost zdrcený. Vypadalo to tak, že ta druhá dívka má být pro něho pouze náplastí, aby rychle zapomněl. K. znala, obžalovaný jí o ní dlouho vyprávěl. Říkal, že je úžasná, byl z ní okouzlený a byl do ní zamilovaný. Obžalovaný se oblékal společensky, k riflím nosil černé polobotky, občas sako. Občas u něj viděla rukavice, často nosil košile. Obžalovaný měl přísné požadavky na svoji budoucí partnerku. Chtěl, aby byla netknutá, nejlépe panna. Vysvětloval to tím, že je velmi žárlivý a nesnesl představu, že by jí měl někdo před ním. Kdyby se s obžalovaným chtěla partnerka rozejít, reagoval by na to velmi těžce, už podle toho, co si o sobě myslel, určitě by utrpělo jeho ego, což se i stalo. K. se s ním rozešla, on to nečekal, nepočítal s tím. Po rozchodu se uzavřel do sebe, na akcích vůbec nemluvil, byl někdo úplně jiný, bylo vidět, že ho to vzalo.

Po shlédnutí fotografií z lávky vedoucí do arboreta svědkyně uvedla, že je to určitě obžalovaný podle obličeje a také podle bundy, kterou poznává. Odpovídala i postava obžalovaného, byly jí povědomé i rukavice.

Svědkyně **T.M.N.** v přípravném řízení (č.l. 300 – 301) uvedla, že se s obžalovaným seznámila na Provozně ekonomické fakultě MZLU někdy koncem prosince 2015. Po nějaké době se sešli na akci na Kraví Hoře. Potom měli ještě nějaké další schůzky, sešli se ještě asi 3x,

ale ona věděla, že s ním nechce mít důvěrný vztah. Asi v lednu 2016 mu řekla na schůzce v kavárně, aby zůstali jen přáteli. V kontaktu přes facebook spolu byli ještě na konci ledna 2016. Obžalovaný se společensky oblékal, žádný nůž nebo zbraň u něj neviděla. Obžalovaný na ni nikdy nebyl hrubý, snažil se jí vždycky pomáhat, někdy až moc, také se nedá říct, že by ji obtěžoval.

Po shlédnutí fotografií z lávky vedoucí do arboreta svědkyně uvedla, že se jedná o R.Š., poznala ho podle obličeje.

Svědék **M.S.** v přípravném řízení (č.l. 313 – 315) uvedl, že se s obžalovaným seznámil na kurzu střelby. Obžalovaný se choval velmi přátelsky, neměl problém se seznámat, byl organizačně schopný, rád se o tom bavil. Působil dojmem, že má naorganizovaný i vlastní život, měl představu, kam to chce dotáhnout. S obžalovaným se scházel v průběhu února 2016, viděli se na plesu v Oslavanech a pak na dalších schůzkách s kamarády. Obžalovaný udržoval nejdelší vztah s K., před tím měl nějaké kratší vztahy. Začali spolu chodit o prázdninách 2015, vídával je spolu. Obžalovaný říkal, že si K. musí vychovat hned z kraje, říkal, že jí vysvětlil, jaký je, jaké má zásady a pravidla. Obžalovaný nedával svoje emoce najevo. Potom mezi nimi došlo k rozkolu, protože obžalovaný zapomněl K. popřát k svátku, měli i další neshody a na přelomu listopadu a prosince obžalovaný sdělil, že se rozešli. On pak z toho byl dost sklíčený. Na obžalovaném nikdy nepozoroval agresivní sklony nebo potřebu mstít se, nebo někomu ublížit, býval odměřený, galantní a dodržoval etiketu

Po shlédnutí fotografií z lávky vedoucí do arboreta svědek uvedl, že poznává obžalovaného, měl takové džíny a viděl i tu čepici. Poznal ho podle obličeje.

Svědkyně **M.U.** v přípravném řízení (č.l. 327 – 328) vypověděla, že se zná s obžalovaným ze základní školy, v době studentských let se začali stýkat častěji. Obžalovaný vždy něco vymyslel, zorganizoval, pozval tam spoustu lidí. Chodili i na plesy. Obžalovaný má organizační talent, měl vždycky dobrou náladu, člověk se na něho mohl spolehnout, byla s ním sranda, choval se galantně, je tolerantní. V partnerských vztazích upřednostňoval jiné hodnoty, říkal, že věrnost je nadevše. Obžalovaný byl tzv. oblekový typ, většinou nosil košili, rifle, nebo společenské kalhoty, kabát. Zimní bundu měl velkou vycpanou, byla šedivě černá, možná tmavomodrá. Když byla velká zima, nosil rukavice.

Po shlédnutí fotografií z lávky vedoucí do arboreta svědkyně uvedla, že muž na těchto fotografiích je obžalovaný, má na sobě bundu, o které mluvila, a kalhoty, které také pořád nosíval. Poznala ho i podle tvaru obličeje, podle nosu a úst.

Uvedené svědecké výpovědi tedy plně zapadají do mozaiky důkazů identifikujících obžalovaného, jako muže, který dne 8.3.2016 v 14:53:45 vstupuje do arboreta a následně v 16:03:45 po ulici Bieblova odnáší kabelku poškozené a její kabát. Tito svědci jsou jedni

z nejbližších osob, které se s obžalovaným stýkaly, což např. ohledně svědků Studeného či H. potvrzuje sám obžalovaný, když ve svém dopise na rozloučenou uvádí, že s nimi trávil hodně času (č.l. 271). Uvedení svědci tedy obžalovaného dobře znají, a to včetně jeho oblečení a jsou tedy schopni jej přesvědčivým způsobem identifikovat, přičemž tato jejich identifikace je podpořena závěry již zmíněného znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, odvětví antropologie, jakož i níže uvedenými důkazy.

Dalšími články důkazního řetězce označujícího obžalovaného jako pachatele projednávaného jednání, jsou výsledky odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky a z oboru metody pachové identifikace.

Z obsahu protokolu o ohledání místa činu či z výpovědi svědků P. a K. vyplynulo, že na místě činu byla zajištěna černá plastová pochva na nůž zn. Glock, která byla znečištěna krví a blátem (č.l. 20). Z této plastové pochvy byl zajištěn otisk pachové stopy a pochva byla dále předána ke zjištění biologických stop.

Odborným vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky (č.l. 540 – 541), bylo následně zjištěno, že ze stěru odebraného z míst na pochvě, která nebyla zasažena krví, byl stanoven úplný smíšený profil DNA, který je tvořen ve všech lokusech kombinací znaků profilu DNA K.O. a obžalovaného.

Dalším **odborným vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky** (č.l. 579 – 580), bylo zjištěno, že ze stěru odebraného z vnitřního prostoru pochvy byl stanoven úplný profil DNA, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA obžalovaného.

Z **odborného vyjádření z oboru metody pachové identifikace** (č.l. 622 – 623) vyplývá, že otisk pachové stopy zajištěné z pochvy na nůž vykazuje shodu se srovnávací pachovou konzervou obžalovaného.

Výsledkem dalšího **odborného vyjádření z oboru metody pachové identifikace** (č.l. 627 – 628), kdy byl při pachové identifikaci použit jiný pes, je potvrzení, že otisk pachové stopy zajištěné z pochvy na nůž vykazuje shodu se srovnávací pachovou konzervou obžalovaného.

Přitom tuto pochvu na místo činu musel přinést pachatel, a to společně s nožem, kterým napadl a poté usmrtil poškozenou. Z výpovědi znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, v hlavním líčení totiž vyplývá, že nůž, který je prodáván v setu s pochvou nalezenou na místě činu, svými rozměry odpovídá předmětu, který zranění poškozené způsobil. O tom, že se tato pochva stala součástí projednávaného jednání, svědčí jednak znečištění pochvy krví a jednak zjištění DNA poškozené na tomto předmětu. Tuto pochvu také musel v ruce držet (

nebo s ní jinak manipulovat) obžalovaný, neboť na ní byl zjištěn jeho pach a dalším identifikačním důkazem je nález jeho DNA na tomto předmětu, a to jak na vnější straně pochvy, tak i uvnitř.

Jak bylo uvedeno výše, při širším ohledání místa činu byl nalezen v odpadkovém koši u domu č. 20 na ulici Bieblova černý kabát, který byl označen jako stopa č. 31 a a dále papírové kapesníčky, který byly označeny jako stopy č.32 a 33 (č.l. 42 – 45), přičemž **odborným vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky** (č.l. 556 - 557) bylo zjištěno, že ze stěru odebraného z kapesníčku označeného jako stopa č. 32, byl stanoven smíšený profil DNA, který je tvořen ve všech lokusech znaky profilu DNA K.O., znaky profilu obžalovaného a v 6 lokusech znaky profilu třetí osoby.

Přitom tento kapesníček spolu s kabátem poškozené mohl v tomto odpadkovém koši zanechat jenom pachatel. Nález částečného profilu třetí osoby tvořený pouze 6 lokusy lze poměrně snadno vysvětlit kontaminací kapesníčku uvnitř odpadkového koše. I tento důkaz v podobě biologického materiálu zanechaného obžalovaným nedaleko místa činu tedy logicky navazuje na časovou linku a směr odchodu obžalovaného z místa činu, na kamerové záznamy z ulice Bieblova 27, jakož i na důkazy zajištěné na místě činu, a tvoří s nimi ucelený a ničím nenarušený řetězec nepřímých důkazů.

Závěry uvedených odborných vyjádření tedy zcela propojují výše uvedený okruh důkazů, ze kterých vyplývá, že to byl obžalovaný, kdo se v kritickou dobu s poškozenou sešel, že to byl obžalovaný, který ve své bundě vstupuje do arboreta, kde se dle svědků B. a M. setkává s poškozenou, a že to byl obžalovaný, který po vraždě sice vzal poškozené kabát a kabelku, aby odstranil případné stopy, avšak na místě činu zapomněl pochvu na nůž, kterým poškozenou usmrtil. Byl to obžalovaný, který ve stejné bundě s kabelkou a kabátem poškozené odchází z arboreta ulicí Bieblovou, kde následně kabát vyhazuje do odpadkového koše. Byl to opět obžalovaný, který zřejmě ve snaze smýt ze sebe případné stopy krve, odchází ve stejné bundě do aquaparku, kde se při odchodu převlékne do jiné bundy a bundy, kterou měl oblečenu při páčání činu, se poté na neznámém místě zbaví.

K uvedenému komplexu důkazů pak ještě přistupují důkazy další, popisující jednak zranění obžalovaného a jednak snahu bratra poškozené o komunikaci s obžalovaným v ranních hodinách dne 9.3.2016.

V rámci prohlídky těla obžalovaného uskutečněné dne 9.3.2016 byla na jeho těle zjištěna různá zranění (č.l. 643 – 650), k jejichž posouzení byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** (č.l. 467 – 483). Tento znalecký posudek také znalec prezentoval v hlavním líčení (č.l. 1029). Z jeho závěrů pak vyplynulo, že na těle obžalovaného byla nalezena zranění na obou rukou, v oblasti kolene, v oblasti pravé klíční

kosti, v oblasti břicha, na levé hýždě a na levé straně u kořene nosu. Zranění na rukou byla jak v dlaňové části, tak na hřbetu ruky. Zranění byla označena znalcem jako čerstvá, jednalo se především o oděrky a škrábance, krevní podlitiny. Dle znalce krevní podlitina dolního víčka pravého oka vznikla působením tupého násilí maximálně střední intenzity, pravděpodobnější je vznik aktivním jednáním ze strany druhé osoby v podobě např. úderu, jednoznačně ale nelze vyloučit ani vznik pasivní, tedy náraz touto oblastí do vystupujícího předmětu. Škrábanec nosu vznikl tečným kontaktem předmětu s vystupujícím hrotem, kterým ale nemohl být špičatý hrot nože, může se jednat o škrábnutí nehtem. Oděrka nad kostí klíční vpravo u krku mohla vzniknout při pevném úchopu oděvu a jeho zataháním. Zarudnutí či červená krevní podlitina s prasklým puchýřem v dlani pravé ruky vznikly opakovaným tlakem s mírným posunem pevného oblého předmětu sevřeného v dlani. Oděrky zachycené na horních končetinách mohly vzniknout nárazem do pevného předmětu, pohybem hřbetem ruky po pevné podložce, toto zranění zcela jistě mohlo vzniknout zasunutím ruky pod tělo ležící na dlažebních kostkách nebo při kontaktu s tímto povrchem v době, kdy obžalovaný tělo sunul pod keř. Škrábance na hřbetu zápěstí a na palcové hraně levého zápěstí mohly vzniknout kontaktem s nehty, s hrotem nože, větvičkami stromů či keřů. Řezné rány v dlani mohly vzniknout kontaktem s nožem. Vzniklá poranění nevykazovala žádné známky hojení, na oděrkách nebyly zatím vytvořeny krusty, popsaná poranění byla čerstvá. Vznikla maximálně 24 hodin před prohlídkou těla. Pořadí jejich vzniku nelze stanovit. Všechna ale mohla vzniknout v krátkém časovém intervalu.

Z pitevního protokolu resp. z výpovědi znalců v hlavním líčení bylo zjištěno, že poškozená měla na dlaních četná řezná poranění, která odpovídají obraně před útokem ze strany druhé osoby útočící ostrým nástrojem (č.l. 439). Z uvedeného tedy vyplývá, že poškozená se útoku bránila, v důsledku čehož obžalovanému způsobila některá čerstvá zranění, která obžalovaný nebyl schopen přesvědčivým způsobem vysvětlit. Dle znalce krevní podlitina dolního víčka pravého oka obžalovaného vznikla působením tupého násilí maximálně střední intenzity, přičemž pravděpodobnější je vznik aktivním jednáním ze strany druhé osoby v podobě např. úderu, což odpovídá tomu, že se poškozená útoku bránila a obžalovaného přitom udeřila. Dvě smrtící rány na obličej poškozené byly dle znalců vedeny velkou silou, takže pachatel musel bodně-řezný nástroj pevně držet v ruce, čemuž plně odpovídá čerstvé zarudnutí a červená krevní podlitina s prasklým puchýřem v dlani pravé ruky obžalovaného. Oděrka nad klíční kostí u krku nejspíš vznikla při vzájemné potyčce poškozené s obžalovaným tak, že poškozená jej v rámci své obrany před útokem uchopila a zatahla za oděv. Oděrky na prstních kloubech pravé ruky pak odpovídají kontaktu hřbetu ruky s hrbolatým dlážděním na místě činu (č.l. 24 – 26) při snaze odtáhnout tělo poškozené pod keř.

Z rámce běžného chování se dále vymyká těžko vysvětlitelná pasivita obžalovaného na opakované volání a zejména na velmi naléhavou sms zprávu, kterou mu dne 9.3.2016 v 07:52 hodin odeslal D.O.(č.l. 673), a ve které mu sděluje, že sestra nepřišla domů a žádá jej o neprodlžený telefonický kontakt. Obžalovaný ačkoli měl mít s poškozenou předchozího dne

schůzku a mohl bratra poškozené bez problémů ihned vyrozumět např. o tom, že se schůzka neuskutečnila, na toto vyrozumění zcela rezignuje, osud poškozené jej vůbec nezajímá a namísto toho v 08:44 hodin telefonuje na erotický privát (č.l. 673). Z toho je zřejmé, že i pokud měl na telefonu ztišený zvuk, jak tvrdí, při vytáčení čísla erotického privátu se mu na displeji telefonu muselo objevit oznámení o příchozí sms zprávě.

Závěrem soud tedy stručně rekapituluje důkazy usvědčující obžalovaného z usmrcení poškozené K.O. :

- v době , kdy ke vraždě došlo, měli obžalovaný s poškozenou schůzku, která nebyla zrušena, neboť poškozená se na ni dostavila,
- skutečnost, že se poškozená těsně před vraždou setkala s jí známým mužem potvrzují svědci B. a M.,
- oba uvedení svědci k popisu muže uvedli, že byl mladý, štíhlý, měl černou bundu a tmavé vlasy (B.), a byl o něco vyšší než oni, což popisu obžalovaného odpovídá,
- svědek M. v rámci rekognice uvedl, že obžalovaný má podobný obličej a vlasy jako muž, se kterým se poškozená setkala,
- svědek B. dále uvedl, že onen muž měl v ruce rukavice, stejně jako muž zaznamenaný na lávce v čase 14:53:45 hodin, a tento muž měl černou (tmavou) bundu,
- poškozenou musel usmrtit muž, který na ni dle svědků čekal, neboť vzhledem k velmi krátkým časovým a vzdálenostním podmínkám je vyloučena možnost, že se poškozená poté setkala ještě s další osobou, se kterou odešla na místo činu, navíc o takové osobě se poškozená doma nezmiňuje a naopak tvrdí, že se má setkat výhradně s obžalovaným,
- výpovědi členů rodiny poškozené navíc neukazují na žádnou jinou osobu, se kterou měla K.O. nějaké problémy, a která by měla motiv ji takto brutálně ubodat,
- znaleckým posudkem z odvětví antropologie byla zjištěna typová shoda mezi mužem na lávce a obžalovaným resp. nebyly zjištěny žádné znaky jednoznačně vylučující individuální shodu srovnávaných osob,
- obžalovaného jako muže jdoucího po lávce do arboreta identifikovalo 6 jeho blízkých známých a kamarádů,
- na záznamech z aquaparku má obžalovaný oblečenu stejnou bundu jako muž na lávce do arboreta a jako muž, který vzápětí po skutku jde od arboreta ulicí Bieblovou a pod paží nese kabelku poškozené a její kabát, který vyhodí do nedalekého odpadkového koše,
- průchod obžalovaného ulicí Bieblovou časově zcela odpovídá době usmrcení poškozené,
- v odpadkovém koši u domu č. 20 na ulici Bieblova (na únikové trase pachatele) je mimo kabátu poškozené nalezen i kapesníček s DNA poškozené a obžalovaného,
- bundu, ve které obžalovaný vešel do arboreta a následně z něj ulicí Bieblovou odcházel, si obžalovaný v aquaparku vymění za bundu jinou a oné původní bundy se neznámým způsobem zbaví, neboť již druhého dne nebyla mezi věcmi obžalovaného nalezena, stejně jako jeho rukavice,

- pachatel na místě činu zanechal pouzdro na nůž, kterým usmrtil poškozenou, přičemž vně tohoto pouzdra byla zajištěna DNA poškozené a obžalovaného a uvnitř tohoto pouzdra byla nalezena DNA obžalovaného,
- pachová stopa zajištěná na pouzdře na nůž byla ztotožněna s pachovou konzervou obžalovaného, a to v rámci dvou na sobě nezávislých pachových identifikací,
- na těle obžalovaného byla zajištěna zranění odpovídající zápasu s poškozenou, pevnému držení nože při intenzivně vedených ranách na hlavu poškozené, resp. snaze obžalovaného ukryt její tělo pod keř,
- obžalovaný zcela nelogicky nereaguje na naléhání bratra poškozené o telefonický kontakt za situace, kdy poškozená nepřišla dne 8.3.2016 domů,

Navíc tvrzení obžalovaného, že v rozhodné době nebyl na místě činu, není potvrzováno žádným dalším důkazem.

Byť se v daném případě jedná „ pouze „ o nepřímé důkazy, tyto ve svém souhrnu tvoří zcela logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, které bez jakýchkoliv pochybností obžalovaného ze spáchání projednávaného jednání přesvědčivým způsobem usvědčují a současně vylučují, že by pachatelem tohoto jednání mohla být jiná osoba. Oproti tomuto komplexu důkazů pak stojí ničím nepodložené a v mnohých částech nelogické tvrzení obžalovaného, že na schůzku s poškozenou nešel a v době, kdy měla být poškozená usmrcena, pobýval na jiném konci Brna. Ke shora uvedeným důkazům byl obžalovaný schopen pouze uvést, že muž na lávce vedoucí do arboreta je mu podobný, avšak on to není. Obhajoba obžalovaného tak v porovnání s ostatními provedenými důkazy zůstala zcela osamocena. Obžalovaný se v průběhu celého trestního řízení ani v jeho závěru nijak nevyjádřil ke zjištěné shodě oblečení muže na lávce s jeho oblečením v aquaparku ani k důvodu, proč se bundy, v které do aquaparku přišel, ihned poté zbavil. K těmto důkazům se v závěrečné řeči ani náznakem nevyjádřila ani obhájkyň obžalovaného. Pokud však obhajoba na tyto zásadní usvědčující důkazy není schopna nijak reagovat, vytváří tyto důkazy zásadní trhlinu v základech, na kterých je obhajoba postavena a tyto základy se dále zcela bortí pod tíhou dalších, výše rozvedených důkazů.

Do takto ucelené a navzájem propojené soustavy důkazů pak logicky zapadá i motiv, který obžalovaného ke spáchání tohoto jednání vedl. Tento motiv byl generován kombinací rysů osobnostní struktury obžalovaného, které byly konfrontovány s odmítavým postojem poškozené K.O. ohledně pokračování jejich vztahu.

Ohledně vztahu obžalovaného a K.O. vypovídali v přípravném řízení kamarádi obžalovaného, matka poškozené a k tomuto vztahu se vyjádřil i bratr poškozené D.O. v hlavním líčení. Ač se obžalovaný snaží navodit dojem, že vztah s poškozenou nebyl pro něj nijak významný a jejich rozchod jej zásadně nezasáhl, z výpovědí svědků a z analýzy jejich

vzájemné telefonické a facebookové komunikace vyplývá pravý opak. Svědek M.F. uvedl, že poškozená byla dle obžalovaného ideální partnerka, byla to holka jeho představ. Obžalovaný svědkovi sdělil, že poškozená je ta pravá, moc mu na ní záleželo. Když chápal, že ji ztrácí, strašně špatně to nesl, byl z toho zničený. L.H. obžalovaný říkal, že je K. úžasná, že je z ní okouzlený. Byla první holka, kterou přivedl mezi kamarády a chtěl, aby ho ukázali v tom nejlepším světle. Rozchod obžalovaného hodně vzal, svědkyně jej nikdy takového nezažila. Určitě nečekal odmítnutí z její strany. Pokud by se s obžalovaným partnerka rozešla, nesl by to těžce, už jen kvůli tomu, co si o sobě myslel, určitě by utrpělo jeho ego. Dle svědka M.S. byl pro obžalovaného vztah s poškozenou, na který dlouho čekal, který si vysnil. Z rozchodu byl sklíčený. Svědkyni D.O. její dcera sdělila, že po jejich rozchodu obžalovaný plakal. Podobně vypovídal i D.O..

Z analýzy výpisů telekomunikačního provozu a facebookové komunikace (č.l. 672 – 677) vyplývá, že za časové období od 1.10.2015 do 8.3.2016 bylo mezi obžalovaným a poškozenou zaznamenáno celkem 201 telefonických komunikací, 36 hovorů ze SIM karty obžalovaného, 4 hovory se SIM karty poškozené, 92 sms zpráv ze SIM karty obžalovaného a 69 SMS zpráv ze SIM karty poškozené. Při telefonické komunikaci byl tedy obžalovaný v 90% volajícím, při komunikaci sms představovaly jeho sms zprávy 57 % z celkové komunikace. Z facebookové komunikace dále vyplývá, že po 27.11.2015, kdy došlo k roztržce mezi obžalovaným a poškozenou, zaujímá obžalovaný velice omluvný postoj a opakovaně žádá poškozenou o další šance k nápravě. Tato komunikace pokračuje i v prosinci, kdy např. dne 3.12.2015 obžalovaný uvádí, že si je jist, že se to mezi nimi opět spraví, poškozenou opravdu miluje a nechce ji ztratit. Ještě dne 17.12.2015 poškozené sděluje, že stále věří, že je malá šance.

K posouzení duševního stavu a osobnostní struktury obžalovaného byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a psychologie** (č.l. 498 – 530), který byl stvrzen znalkyněmi v hlavním líčení (č.l. 1007 - 1015).

Ze závěru psychologické části znaleckého posudku vyplývá, že intelekt posuzovaného R.Š. je v pásmu průměru. Má nevyzrálou osobnost, poruchově strukturovanou s převažujícími narcistickými rysy. Obžalovaný je schopen si správně zapamatovat prožité události a tyto reprodukovat. Přesto se však dokáže od reality dost odchýlit a to v důsledku charakteristiky svého myšlení, osobnostních parametrů a tendencí, což činí ve jménu svých narcistických potřeb. U jeho osoby lze počítat i s tím, že může doplňovat do zapomenutého děje i vlastní myšlenky, které však podstatu děje nemění, může hůře reprodukovat realitu, vnímanou vizuálně bez logického kontextu. Kvantita a kvalita reprodukce prožitků bude velmi závislá na míře pozornosti, kterou situaci věnoval. U posuzovaného byl zjištěn zvýšený, ale potlačovaný náboj agrese s rizikem jeho kumulace. Tento agresivní náboj existuje v podobně fyzické autoagrese, tedy v obrácení agrese proti vlastní osobě. Pokud by se dopustil vyšetřovaného činu, z něhož je viněn, projevil by se tento agresivní náboj jako ničivá fyzická heteroagrese. Silný agresivní

náboj je u posuzovaného vyprovokován nadměrně tíživou frustrací vlastních potřeb. Posuzovaný neguje, že se dopustil trestného činu. Pokud by se ho dopustil, byla by motivačním základem neschopnost unést odmítnutí poškozené, což by pro obžalovaného bylo silným narcistickým zraněním. Obžalovanému na poškozené velmi záleželo, neboť se s ní jako s první dívkou navenek prezentoval jako se svojí partnerkou. V této situaci by došlo k aktivaci jinak potlačovaného agresivního napětí. Řešením takovéto situace, která posuzovaného silně zraňovala, by pak byla snaha strukturovat situaci tak, aby se devalvován necítil a aby odmítajícím a vztah definitivně ukončujícím byl on sám. Agresivní náboj se u obžalovaného mohl kumulovat po celou dobu po rozchodu iniciovaného poškozenou a i v důsledku oddalování setkání s ní z jejího popudu. Nelze se však za daného stavu informací z psychologického hlediska vyjádřit k tomu, zda obžalovaný nedoufal v možnost pokračování ve vztahu nebo šlo primárně o jednoznačnou potřebu definitivního konce vztahu – vražda jako definitivní řešení, vítězství nad psychicky zraňujícím jedincem nebo zda výběr obou možných řešení nezávisel na vývoji komunikaci mezi oběma aktéry. Patologický motiv v důsledku duševní nebo sexuální nemoci byl znalkyní z psychiatrie a sexuologie jednoznačně vyloučen. Z dostupných materiálů ze spisu lze důvodně soudit, že se jednalo o čin víceméně plánovaný.

Z psychiatrické a sexuologické části znaleckého posudku vyplývá, že u obžalovaného nebyla zjištěna psychóza, tj. duševní choroba v užším slova smyslu. Jeho intelekt je průměrné úrovně, v době spáchání za vinu kladeného deliktu trpěl narcistickou poruchou osobnosti. Nebyly u něj zjištěny žádné znaky závislosti na návykových látkách včetně alkoholu. Nebylo zjištěno, že by v inkriminovanou dobu byl pod vlivem návykové látky. Sexuologickým vyšetřením nebyly zjištěny žádné známky svědčící pro přítomnost poruchy sexuální preference. Pokud se vyšetřovaného deliktu dopustil v době spáchání skutku, mohl plně rozpoznat škodlivost svého jednání pro společnost a své jednání mohl plně ovládat. Z medicínského hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a nevyžaduje uložení žádného druhu ani formy ochranného léčení. Narcistická porucha osobnosti je trvalého charakteru a nelze vyléčit. Sexuální deviace u obžalovaného nebyla zjištěna.

Ze závěrů znaleckého posudku jsou tedy mimo jiné významná dvě základní zjištění. Obžalovaný trpí narcistickou poruchou osobnosti v kombinaci se zvýšeným, ale potlačovaným nábojem agrese s rizikem jeho kumulace.

Znalecký posudek dále potvrdil, že vztah s K.O. měl pro obžalovaného nemalý význam, přičemž není z psychologického hlediska pravděpodobné, že by obžalovaný jako narcisticky formovaná osobnost dokázal lehce přejít skutečnost, že byl někým odmítnut (srov. také např. výpověď svědkyně L.H.). Narcistické osoby odmítnutí snášejí mimořádně obtížně a neumějí se s ním vyrovnat, cítí to jako neúnosnou, subjektivně nepochopitelnou a vesměs nespravedlivou devalvací sebe sama, a to je pro ně zcela nepřijatelné (č.l. 525). Pocit vlastního neúspěchu může narcistické osoby vést až k závažným rozhodnutím a činům (č.l. 527).

V případě obžalovaného tak vzniklá situace (opakované a konečné odmítnutí dalšího vztahu ze strany poškozené) aktivovala jinak potlačované agresivní napětí obžalovaného, které navíc mohlo být kumulováno po celou dobu po rozchodu iniciovaného poškozenou a i v důsledku oddalování setkání s ní z jejího popudu.

Těžké frustraci obžalovaného, která se vyznačovala řadou negativních emocí projevujících se až nenávistí k poškozené, jakožto osobě, která jej iniciováním jejich rozchodu zásadním způsobem (v očích obžalovaného) zranila, pak zcela odpovídá fakt, že si obžalovaný na schůzku vzal útočný nůž o délce čepele nejméně 14 cm a počet a umístění ran, které poškozené zasadil. Kombinace útočného nože a rukavic, které si na schůzku přinesl, ve spojení s tím, že zcela evidentně nechtěl při vstupu do arboreta použít svoji identifikační kartu, svědčí pro závěr o promyšlenosti jednání obžalovaného.

Výše popsané navzájem propojené důkazy ve spojení se zjištěným motivem tedy beze všech pochybností vedou k závěru, že pachatelem projednávaného skutku je obžalovaný. Tyto důkazy současně vylučují hypotézu, že by K.O. mohla usmrtit jiná osoba, neboť tato hypotéza nevyplývá z žádného z provedených důkazů.

III. Námitky obžalovaného

V rámci závěrečné řeči obhájkyň obžalovaného orgánům přípravného řízení vytkla, že pracovaly pouze s jednou variantou skutkové děje a nepřipustily možnost, že by se trestné činnosti mohla dopustit jiná osoba. Obhajoba však neuvedla jediný důkaz nebo indicii, která takový závěr podporovala.

Pokud bylo v této souvislosti navrhováno, aby na základě evidence MENDELU byly ustanoveny všechny osoby, které se vyskytovaly v arboretu od 14.37 do 16.52 hodin dne 8.3.2016, a poté aby bylo dále zjištěno, zda se tyto osoby znaly s poškozenou či s ní komunikovaly prostřednictvím telefonu, pak soud tento návrh nemohl akceptovat. Ohledně tohoto požadavku je nutno nejprve vyjádřit podiv nad tím, že návrh na doplnění dokazování v tomto rozsahu je uplatněn teprve až v řízení před soudem, a to zejména s ohledem na obecně známý fakt, že údaje o telekomunikačním provozu jsou mobilní operátoři povinni uchovávat pouze 6 měsíců, v důsledku čehož je poslední část návrhu obžalovaného (zjištění případné komunikace prostřednictvím telefonu) neproveditelná. Nadto z dosud provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že pokud někdo chtěl do arboreta vstoupit bez použití vlastní identifikační karty, v podstatě nic mu v tom nebránilo. Stačilo si jen počkat na někoho, kdo bude zrovna brankou procházet. Stejně tak se do arboreta dostal obžalovaný a konec konců i poškozená. Zejména je však tento návrh zcela nadbytečný za situace, kdy zde existují důkazy, které na jedné straně jednoznačně identifikují obžalovaného jako pachatele projednávané trestné činnosti a na straně druhé zcela vylučují, že by tímto pachatelem mohl být někdo jiný.

Ze stejných důvodů pak soud neakceptoval ani návrh na vyžádání kamerového záznamu z lávky do arboreta od ranních hodin dne 8.3.2016 až do 16.25 hodin. Ze zprávy na č.l. 993 navíc vyplývá, že kamerové záznamy jsou uchovávány po dobu 48 hodin a pak jsou automaticky smazány. Orgány přípravného řízení tedy zajistily pouze kamerové záznamy od 14.00 hodin, neboť v této době byla poškozená ještě naživu a od 15.00 do 15:35 hodin byla na konzultaci své diplomové práce. Z ustanovení § 2 odst.5 trestního řádu jasně vyplývá, že dokazování v trestní věci musí mít svůj racionální rámec a rozšiřovat dokazování v naznačeném směru by bylo plně odůvodnitelné za situace, kdyby alespoň jediný důkaz či indicie naznačovaly, že by pachatelem činu mohla být nějaká jiné konkrétní osoba odlišná od obžalovaného, což se však v projednávané věci nestalo.

Další námitka spočívala v polemice nad použitím pachových stop s tím, že se jedná o důkaz toliko nepřímý a natolik problematický, že nemůže sloužit k závěru o vině obžalovaného. K této námitce soud uvádí, že důkaz pachovou stopou je důkazem v trestním řízení zásadně přípustným ve smyslu ustanovení § 89 odst.2 trestního řádu, byť se jedná o důkaz toliko nepřímý a podpůrný, který sám o sobě jako usvědčující nemůže obstát, pokud je v dané věci jediným usvědčujícím důkazem (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 3 Tdo 639/2016 nebo 8 Tdo 1063/2012). V nyní projednávané věci však obhajoba pomíjí, že důkaz pachovou identifikací není důkazem jediným, ale je součástí celého komplexu navzájem se doplňujících důkazů. V této souvislosti je možno přiměřeně zmínit např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 5 Tdo 231/2014, z něhož vyplývá, že „ není pochybením, pokud soud při absenci důkazů přímých, postaví závěr o vině obviněného na důkazech nepřímých (např. pachové stopy, výpisu z telekomunikačního provozu), které hodnotí obezřetně, nicméně ve vzájemné souvislosti, a doplní je vlastní logickou úvahou.“ Zdůraznit je také třeba, že v daném případě byla první pachová identifikace verifikována opakovaným úkonem za použití jiného psa, který výsledek první identifikace potvrdil.

Zpochybněn byl dále důkaz v podobě odborných vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky s tím, že v dané věci měl být zpracován znalecký posudek. Obhájkyně v této věci argumentuje rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 13.4.2006 sp.zn.2 To 124/2005, nicméně z dostupných zdrojů soud zjistil že rozhodnutí této sp.zn. je ze dne 8.12.2005 a řeší jinou problematiku. Potřeba zpracování znaleckého posudku z odvětví biologie a genetiky vyplývá spíše z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 8 Tdo 337/2013. Nicméně toto rozhodnutí řeší skutkově zcela jiný případ, kdy výsledek analýzy DNA měl být opět pouze jediným nepřímým důkazem, který označoval obviněného jako pachatele trestného činu. Ve věci obžalovaného R.Š. jsou však výsledky odborných vyjádření z genetiky a biologie součástí širokého okruhu dalších na sebe navazujících nepřímých důkazů, které tvoří logickou a ničím nenarušenou soustavu vzájemně se doplňujících a podmiňujících důkazů, které ve svém celku spolehlivě prokazují všechny okolnosti zažalovaného skutku, přesvědčivě svědčí pro vinu obžalovaného a zároveň vylučují možnost úvahy o jiném závěru. Tento souhrn nepřímých

důkazů podává ucelený obraz o trestném jednání obžalovaného tak, že žádný z jednotlivých důkazů nepřipouští jiný ani pravděpodobný výklad, který by odporoval nebo narušoval verzi výroku o vině. Takto existující kombinace dalších důkazů pak právě věrohodnost výsledků analýzy DNA podporuje. Obdobně tomu tak bylo např. v případě věci posuzované Nejvyšším soudem pod sp.zn.11 Tdo 1491/2014, kdy byly výsledky odborných vyjádření z odvětví genetiky a biologie akceptovány jako důkaz zcela přípustný ve smyslu ustanovení § 89 odst.2 trestního řádu.

Dle argumentace obhajoby se DNA obžalovaného na pouzdro na nůž mohla dostat v jiném čase a jiným způsobem, nicméně tato argumentace již neuvádí ani teoretický způsob, jak by k takovému přenosu DNA mohlo dojít, když dle tvrzení obžalovaného předmětné pouzdro na nůž nikdy neviděl. Soudu déle není zřejmé, jak by se DNA obžalovaného mohla dostat i dovnitř pouzdra jiným způsobem než za pomoci čepele nože, kterou předtím obžalovaný držel v ruce a tuto stopu zde zanechal např. při broušení nože či jinou manipulací s ním.

Další námitka vychází ze závěrů odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetiky, z něhož vyplývá (č.l. 541 – 542), že z výtěrů zpod nehtů poškozené K.O. byl stanoven pouze úplný profil DNA, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozené, což nekoresponduje s tím, že měla obžalovanému způsobit výše popsaná zranění. Zde je nejprve nutno připomenout, že obhajoba nejprve použitelnost části odborných vyjádření zpochybňuje, avšak ohledně tohoto odborného vyjádření proti jeho přípustnosti ničeho nenamítá. K této námitce je nicméně třeba konkrétně uvést, že zranění na dlani a prstních kloubech si obžalovaný způsobil sám zřejmě pevným držením nože při intenzivních úderech do lebky poškozené a dále při snaze ukrýt její tělo pod keř. Oděrka nad klíční kostí vpravo u krku mohla vzniknout při pevném úchopu oděvu a jeho zataháním, v důsledku čehož se DNA obžalovaného za nehty poškozené také dostat nemohla, stejně jako v případě krevní podlitiny dolního víčka pravého oka, která nejpravděpodobněji vznikla nějakým úderem ze strany poškozené, což opět nemuselo zanechat stopy DNA pod jejími nehty. Škrábanec nosu sice dle znalce mohl vzniknout např. škrábnutím nehtem, ale toto zranění mohlo vzniknout i mnoha jinými způsoby např. při tahanici o nůž či kabelku. Důležitou skutečností nicméně zůstává zjištění, že ač se poškozená útoku evidentně bránila, pod nehty jí nezůstala žádná cizí DNA (tedy ani jiné hypotetické osoby odlišné od obžalovaného).

Pokud ohledně svědků B. a M. obhájkyně poukazovala na úřední záznam na č.l.348, pak se jedná o argumentaci nepřipustnou, neboť se týká skutečnosti, která nebyla v hlavním líčení jako důkaz provedena. Návrh na provedení tohoto úředního záznamu jako důkazu, v rámci kterého byli předběžně vyšetřeni svědci M. a B., soud zamítl, neboť se jedná pouze o pomocný materiál policejního orgánu, který není procesně použitelným důkazem. Obsah tohoto úředního záznamu navíc nijak nekoliduje s následně provedenými a procesně použitelnými výpověďmi těchto svědků. Pokud obhájkyně dále namítala, že dle svědka M. neměl muž, který se

s poškozenou setkal, černé vlasy, pak svědek sice v rámci rekognice tuto informaci podal, nicméně v závěru rekognice svědek sdělil, že muž v parku měl podobné vlasy a obličej jako obžalovaný. Z uvedeného je tedy zřejmé, že vnímání pojmu „černé“, je u tohoto svědka černé pleti zřejmě poněkud odlišné než u osob pleti světlé. V hlavním líčení pak svědek pouze uvedl, že onen muž neměl světlé vlasy. I svědek B. uvedl, že muž v parku měl tmavé vlasy. Svědci nicméně shodně sdělili, že si muže v parku nijak zvlášť nevšímali, takže jej nedokázali nějak blíže popsat.

Otázka vztahu obžalovaného s poškozenou i způsob, jakým jejich rozchod pociťoval, je dostatečně rozvedena v rámci popisu motivace obžalovaného.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví zkoumání videozáznamů a odvětví zkoumání fotografií a fotografické techniky (č.l. 974), na který rovněž obhájkyň v závěrečné řeči poukázala, nelze vyvozovat žádné závěry, neboť s ohledem na technologické vybavení znaleckého pracoviště nelze provést fotogrammetrickou metodu měření objektů, při které by bylo možné spolehlivě potvrdit nebo vyvrátit, že se na daných obrazových datech nachází jedna a tatáž osoba. Tento důkaz tedy nijak nepodporuje avšak ani nevyvrací dokazované skutečnosti, a proto není v kontextu ostatní důkazní situace nijak podstatným.

Další námitka spočívající v tvrzení, že svědkům F., F., H., N., S. a U. byly policejním orgánem ukázány jiné fotografie než muže vstupujícího v čase 14:53:45 na lávku do arboreta je zcela lichá. Jednak porovnáním označení těchto fotografií v protokolech o výsledcích těchto svědků s fotografiemi mužem na lávce v čase 14:53 až 14:54 uloženými na DVD (č.l. 951) je zcela zřejmé, že se jedná o stejné fotografie, zejména však u těchto výsledků byl zástupce obhájkyň pokaždé přítomen a proti obsahu předkládaných fotografií neměl žádnou připomínku. Pokud je tedy v protokolech o výsledcích uvedeno, že fotografie jsou pořízeny v čase 15:23 – 15:24, pak se jedná o zřejmou písařskou chybu.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že předmětem námitek obžalovaného je pouze izolované zpochybňování jednotlivých důkazů bez toho, aby důkazní situace byla posouzena komplexně, při zohlednění logické návaznosti jednoho článku důkazního řetězce na druhý.

Přehlédnout rovněž nelze fakt, že obhajobou byly zcela pominuty důkazy vztahující se k popisu bundy obžalovaného ze strany jednotlivých svědků, k porovnání bundy obžalovaného v aquaparku s bundou muže na lávce a na ulici Bieblova, k logicky těžko vysvětlitelné výměně bund v aquaparku, jakož i k faktu, že původní bunda, ve které do aquaparku obžalovaný přišel, již poté nebyla nikdy nalezena, ač se dle svědků mělo jednat o oblíbenou bundu obžalovaného. I tento postup dokladuje zcela izolované a účelové hodnocení důkazní situace ze strany obžalovaného.

Obžalovaný také uváděl, že se při psychiatricko-sexuologickém i při psychologickém vyšetření necítil dobře, byl unavený, nesoustředěný v důsledku podávané medikace a trpěl bolestivým zánětem očního bělma. Vedlejší účinky podávaných léků, jak vyplývají z příbalových letáků (č.l. 1047 - 1050), měla na schopnost obžalovaného řádně absolvovat tato vyšetření zásadní dopad, stejně jako skutečnost, že mohl všechny testy pozorovat pouze jedním okem. Obžalovaný tedy navrhl vypracování revizního znaleckého posudku.

Znalkyně se v písemné podobě (č.l. 910 – 912) i v hlavním líčení vyjádřily k námitkám obžalovaného týkajících se medikace, která měla obžalovaného limitovat v rámci znaleckého zkoumání s tím, že na obžalovaném nebyly pozorovány žádné nežádoucí účinky medikace, které by měly vliv na jeho schopnosti účastnit se relevantním způsobem znaleckého zkoumání, což lze konstatovat i v případě zánětu oka. Znalkyně MUDr. Petra Sejblová sdělila, že žádný psychický útlum nebyl u obžalovaného pozorován. Jeho verbální projev byl překotný, drmolivý, zabíhavý a rozvláčný, výrazná byla gestikulace a pantomimika. Psychomotorické tempo bylo v normě. Emotivita během vyšetření byla usměvavá a vyrovnaná. Znalkyně dále uvedla, že narcistická porucha osobnosti u obžalovaného měla natolik výrazný klinický obraz, že tuto diagnózu by bylo možno spolehlivě stanovit i bez psychologických testů a to pouze na základě klinického pohovoru, jehož největší částí byl předchozí život posuzovaného před trestným činem. Pokud by byl obžalovaný v průběhu vyšetřování utlumený, lze předpokládat, že bez psychiatrické medikace by byly patologické projevy jeho narcistické poruchy osobnosti ještě více zvýrazněny.

Znalkyně PhDr. Langová Šindelářová uvedla, že pokud jsou vazebně stíhané osoby hospitalizované na psychiatrii a jsou v těchto případech správně medikovány, jsou příznaky jejich stresů a tenzí tlumeny a psychický stav daných jedinců se zlepšuje. Při psychologickém vyšetření jsou schopni lepší kooperace, což platí i v případě obžalovaného, neboť ve všech termínech psychologického vyšetření pracoval s dostatečným soustředěním a motivací k dobrému výkonu. Vzhledem k vyšetřované kauze je hodnocení rozumových schopností, které se promítají v některých druzích testu, méně významné. U projekčních testů včetně Rorschachova testu by se tlumivý vliv medikace projevil nejvýše méně výrazným vyjádřením osobních znaků, nikoliv jejich falešnou pozitivitou. Např. v Hand testu nebude léky utlumený jedinec podávat odpovědi s náplní agrese a dominance, pokud mu nejsou tyto osobnostní parametry vlastní. Bez tlumivých účinků medikace by nepochybně u agresivního jedince byl znát v testech projev agrese daleko výrazněji.

K otázce vlivu onemocnění oka na testy uvedla znalkyně PhDr. Langová Šindelářová, že porušení prostorového vidění nemělo na schopnost čtení a psaní žádný vliv, posuzovaný pracoval v normálním psychomotorickém tempu, taktéž onemocnění oka nezpůsobilo falešnou pozitivitu osobních znaků, neboť tyto plně korelují s výsledky různých provedených diagnostických vyšetření. Závěrem znalkyně uvedla, že psychologická diagnostika

kognitivních, ale zejména osobnostních funkcí není otázkou pouhé interpretace jednotlivých znaků v jednotlivých aplikovaných testech, nýbrž vyplývá ze vzájemné interakce testových dat, z explorační, z pozorování a hodnocení chování daného jedince, s přispěním všech věrohodných informací, které má psycholog k dispozici.

Ostatně i z obsahu samotného znaleckého posudku nevyplývá, že by obžalovaný v průběhu, kteréhokoliv ze tří absolvovaných vyšetření uváděl jakékoliv skutečnosti, které by měly omezovat jeho schopnost náležitě se podrobit znaleckému vyšetření (testové úkoly plnil dle požadavků, usiloval o dobrý výkon, dotazoval se na výsledky – č.l.514 verte, v rámci třetího vyšetření uvedl, že se cítí celkem dobře – č.l. 520). Pokud by se obžalovaný cítil jakkoli omezen, nepochybně by znalecké zkoumání s odkazem na zdravotní stav odmítl stejně, jak to opakovaně učinil při svých výpovědích v přípravném řízení či v hlavním líčení. Ostatně i dle lékařské zprávy z Vazební věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence v Brně vyplývá, že komunikaci si obžalovaný určuje sám (č.l.513 verte). Nadto ani v dopise, který obžalovaný po vyšetření zaslal znalkyni MUDr.Sejbalové neuvádí, že by znaleckého zkoumání nebyl schopen (č.l. 537). Tvrzení obžalovaného, že se nedokáže řádně soustředit, se prolíná celým spisovým materiálem a je datováno ještě před znaleckým zkoumáním (srov.např. č.l. 271 či 516).

Znalecké závěry pak byly učiněny nejen na základě vyšetření obžalovaného, ale na základě celého spisového materiálu, z něhož je možno čerpat poměrně dostatek informací o osobnostní struktuře obžalovaného. Takové informace vyplývají např. z dopisů obžalovaného na rozloučenou (č.l. 269 – 272), které vytvořil 29.2.2016, a ve kterých předznamenává svoji sebevraždu, aniž by pro tento způsob ukončení svého života uvedl jakýkoliv vážný důvod. V jednom z těchto dopisů obžalovaný sám přiznává, že jeho nastavení bylo velmi vysoké, avšak nedosažení svých cílů dává za vinu nikoli sobě, ale světu, který prý směřuje špatným směrem. Dále obžalovaný v dopise tvrdí, že je pyšný na to, co v životě dokázal, svých úspěchů má hodně a udělal toho více než většina lidí za 40 let, avšak z obsahu spisového materiálu vyplývá, že nedokázal úspěšně absolvovat prezenční studium ani na jedné z vysokých škol a hodnocení jeho působení ve společnosti E&S Investments Czech Republic s.r.o. také nevyznívá nijak lichotivě (č.l. 380). Jediným úspěchem obžalovaného, který vyplývá ze spisového materiálu, je absolvování kurzu celoživotního vzdělávání „ Odborná způsobilost na finančním trhu, , který zakončil dne 15.12.2015 závěrečnou zkouškou (č.l. 853). K osobnosti obžalovaného se vyjadřovali i svědci, kdy např. M.F.v přípravném řízení uvedl (č.l. 277), že obžalovaný měl vytyčená pro něj reálná pravidla, ale podle názoru svědka nadsazená, uskutečnitelná spíše za výjimečných podmínek. Když obžalovaného ve hře někdo porazil, těžko se s tím smířoval. Totéž pak uvedla i svědkyně L. F. (č.l. 281). Svědkyně L. H. v přípravném řízení vypověděla (č.l. 284), že obžalovaný byl velice uzavřený, chtěl být viděn v tom nejlepším světle, aby si všichni mysleli, že je skvělý, byl ale vypočítavý. Pokud by se s ním partnerka rozešla, nesl by to těžce, už jen kvůli tomu, co si o sobě myslel, určitě by utrpělo jeho ego.

Zde je také důležité upozornit, že tento znalecký posudek je pouze součástí komplexu dalších důkazů a ze své povahy pochopitelně nemůže být důkazem potvrzujícím, že obžalovaný je pachatelem projednávaného jednání. K této otázce byla v hlavním líčení provedena řada jiných důkazů.

Pokud ještě obžalovatel namítala věcnou nesprávnost znaleckých zjištění s odkazem na nepřípustnost alternativních závěrů posudku, pak ani této argumentaci nemohl soud přisvědčit. Znalkyně pochopitelně nemohou nijak předjímat výsledek trestního řízení a za situace, kdy obžalovaný spáchání trestné činnosti popírá, musí některá svá zjištěná vztáhnout pouze k variantě, kdy bude obžalovanému trestná činnosti prokázána. Motiv pachatele trestného činu lze pochopitelně dovozovat pouze za situace, kdy bude zjištěno, že nějakou trestnou činnost spáchal. Pokud by se trestné činnosti nedopustil, neměl by k jejímu spáchání logicky žádný motiv. Navíc si lze velmi reálně představit námitku podjatosti znalkyň, pokud by při zpracování znaleckého posudku vycházely pouze ze svého přesvědčení, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil.

Obžalovaný dále uvedl, že pokud z místa bydliště odcházel okolo 14:30 hodin, nemohl být v 14:53:45 na lávce v arboretu, neboť tato cesta trvá okolo 40 minut. K této námitce je třeba uvést, že tvrzení obžalovaného ohledně absolvování túry v době, kdy ke spáchání trestné činnosti došlo, bylo přesvědčivým způsobem vyvráceno výše rozvedenými důkazy. Nehledě na to, údaj o odchodu obžalovaného z domu okolo 14:30 hodin vyplývá pouze z jeho výpovědi, neboť jeho matka uvedla, že neví, kdy obžalovaný z domu odešel (č.l. 324). Pak ovšem nelze vyloučit, že z domu obžalovaný vyšel dřív. Nadto z obecně dostupných zdrojů ([\) je zřejmé, že cesta z místa bydliště obžalovaného na lávku vedoucí do arboreta trvá okolo 30 minut, tzn. že pokud by vyšel jen 10 minut před půl třetí, na lávce by byl dle aktuálního spojení v 14:49 hodin.](https://mapy.cz/zakladni?planovanitrasy&x=16.6151778&y=49.1913166&z=13&rc=9mNblxTyOOgtExT7Es&rs=stre&rs=addr&ri=79135&ri=8911760&mrp=%7B%22c%22%3A%22pubt%22%2C%22d%22%3Atrue%2C%22dt%22%3A%22%22%2C%22i%22%3A16%2C%22tt%22%3A4%7D&mrp=%7B%22c%22%3A%22pubt%22%2C%22d%22%3Atrue%2C%22dt%22%3A%22%22%2C%22i%22%3A-16%2C%22tt%22%3A4%7D&rt=&rt=)

Obžalovaný dále navrhl doplnit dokazování rekonstrukcí trasy jeho túry v odpoledních hodinách dne 8.3.2016. I tento návrh soud zamítl, neboť v kontextu shora rozvedených důkazů je přesvědčivým způsobem prokázáno, že obžalovaný dne 8.3.2016 v odpoledních hodinách nebyl na túře, ale nacházel se v prostoru arboreta. Proto je uvedený návrh na doplnění dokazování nadbytečný. Je totiž problematické rozšiřovat dokazování v tomto směru, když obžalovaný nedokáže relevantním způsobem reagovat na důkazy, které ho ze spáchání trestné činnosti usvědčují. Nedokáže logicky vysvětlit existenci biologických a pachových stop na

místě činu ani ztotožnění bundy muže na lávce s jeho bundou, ve které přišel do aquaparku a nedokáže rovněž ani vysvětlit důvod výměny bund v aquaparku či zbavení se bundy, ve které do aquaparku přišel. Soud by se nijak nebránil doplnění dokazování, pokud by obžalovaný jednak mohl tyto důkazy přesvědčivým způsobem zpochybnit a uvedl by jinou, nicméně reálnou alternativu skutkového děje, která by byla podepřena nějakým relevantním důkazem.

Na tomto místě soud také připomíná, že účelem dokazování je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu. Soud rozhoduje o tom, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je důležitá pro zjištění skutkového stavu, a shromážděné důkazy hodnotí podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Z pojetí této zásady vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. plyne, že rozsah dokazování nemůže být bezbřehý a soud nemusí vyhovět všem důkazním návrhům stran (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 8 Tdo 426/2014 či 11 Tdo 1528/2014).

Otázka tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů byla opakovaně předmětem také celé řady rozhodnutí Ústavního soudu (např. sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. III. ÚS 95/97, sp. zn. III. ÚS 173/02). Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze dle Ústavního soudu založit toliko třemi důvody:

1. prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení,
2. dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií,
3. konečně třetím je pak nadbytečnost důkazů, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

Vzhledem k tomu, že výše rozvedené návrhy obžalovaného na doplnění dokazování spadají pod důvody uvedené v bodě 2 a 3, nebyly soudem tyto důkazní návrhy akceptovány.

IV.Právní kvalifikace

Dle podané obžaloby měl obžalovaný shora popsaným jednáním naplnit znaky skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst.2, odst.3 písm.i) trestního zákoníku a přečinu krádeže podle § 205 odst.1 písm.d) trestního zákoníku.

Zločinu vraždy podle § 140 odst.2, odst.3 písm.i) trestního zákoníku se dopustí ten kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, a tento čin spáchá zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem.

Znak „ usmrcení jiného „ byl v projednávané věci zcela nepochybně naplněn, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaný poškozenou opakovaně napadl nožem, přičemž jí mimo jiné zasadil ránu hloubky cca 13 cm do levého horní víčka nad vnitřním očním koutkem, která pronikla přes clivus do zadní jámy lebni, kde vnikla do Varolova mostu. Další rána o hloubce cca 14 cm směřovala do dolního víčka levého oka pod vnitřním očním koutkem a rovněž pronikla přes clivus do zadní jámy lebni, kde vnikla do Varolova mostu a do IV. komory mozkové. Tyto rány byly bezprostřední příčinou smrti poškozené, přičemž přehlédnout nelze ani ránu č.9 hloubky cca 7cm, která pronikla stropem pravé očnice do dutiny lebni, kde vnikla do mozku nebo ránu č. 18 o hloubce cca 12 cm, která pronikla do dutiny hrudní, přes bránici do dutiny břišní, zranila slezinu, levou nadledvinu a ledvinu. Obžalovaný v daném případě zcela evidentně jednal v úmyslu přímém, neboť věděl, že takto opakovaným brutálním útokem (dle znalců byly tyto rány vedeny velkou intenzitou) nože o délce čepele nejméně 14 cm zejména na hlavu poškozené zcela jistě dojde k průniku nože do její lebky a k zasažení mozku, což povede k její smrti a tento následek chtěl, veden shora popsanou pohnutkou, způsobit. Kromě hlavy poškozené obžalovaný útočil i na dutinu hrudní a břišní, kde jsou uloženy další životně důležité orgány. Proti tomuto mnohačetnému útoku neměla poškozená v podstatě žádnou možnost obrany a následek v podobě její smrti byl s ohledem na způsob útoku neodvratitelný.

Přinesení nože a rukavic na schůzku s poškozenou ve spojení se snahou obžalovaného, aby nebyl identifikován při vstupu do arboreta jednoznačně vylučují úvahu o nějakém afektu, tj. jednání v náhlém hnutí mysli. O náhlém hnutí mysli nesvědčí ani snaha obžalovaného po odstranění stop, kdy po vraždě ještě poškozené svlékl kabát, vzal kabelku a snažil se tělo poškozené ukrýt pod keř. Naopak uvedené skutečnosti svědčí o tom, že čin měl obžalovaný dopředu naplánován, což následně předurčuje závěr o naplnění znaku „ předchozího uvážení „, ve smyslu ustanovení odst.2 § 140 trestního zákoníku.

Skutková podstata trestného činu vraždy podle § 140 odst.2 trestního zákoníku je samostatnou kvalifikovanou skutkovou podstatou a jejím znakem je premeditace ve dvou formách, a to ve formě rozmyslu (reflexe) a ve formě předchozího uvážení (premeditace v užším smyslu), přičemž rozmysl představuje méně intenzivní stupeň racionální kontroly pachatele nad trestným jednáním než předchozí uvážení. Na rozdíl od "předchozího uvážení" se nevyžaduje, aby pachatel předem zohlednil všechny rozhodující okolnosti provedení činu včetně zvolení místa a doby spáchání, použití zbraně či jiného prostředku vhodného pro usmrcení jiného s cílem, aby došlo k jeho úspěšnému provedení a co největšímu možnému

vyločení úspěšné obrany oběti apod.; tedy nevyžaduje se detailní uvážení činu samotného ani prvky jeho naplánování.

Předchozí uvážení oproti rozmyslu předchází trestnému ději s určitým předstihem a zahrnuje plán, předem utvořenou představu postupu pachatele při spáchání trestného činu. U předchozího uvážení jde tedy o situaci, kdy pachatel si předem, tj. před spácháním činu zváží rozhodující okolnosti provedení činu, včetně zvolení místa a doby spáchání, použití zbraně či jiného prostředku vhodného pro usmrcení jiného s cílem, aby došlo k jeho úspěšnému provedení a co největšímu možnému vyloučení úspěšné obrany oběti apod., tedy jinými slovy čin si z hlediska jeho provedení tzv. naplánuje. Na druhé straně však není třeba, aby takový plán byl promyšlen do nejmenších podrobností, ale postačí rámcové vymezení rozhodných skutečností provedení činu představě pachatele, které pak může být při jeho vlastním provedení doplňováno či měněno vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a vývoji situace (k tomu viz např. rozhodnutí č. 11/2014 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 12. 2014, sp. zn. 4 Tdo 1573/2013, srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1467-1468).

Aplikací těchto závěrů na okolnosti, za kterých došlo k projednávanému jednání, lze konstatovat, že počínání obžalovaného v sobě nese znaky plánovitosti, které se vyznačovaly jednak volbou místa, kde k napadení poškozené došlo, které je stranou od běžně používaných cest v arboretu, jednak přinesením bodně-řezného nástroje o délce čepele nejméně 14 cm (dle nalezené pochvy se jednalo o útočný nůž) a dále také v použití rukavic, kterých se obžalovaný následně zbavil společně s bundou, neboť ani jedna z těchto oděvních součástí nebyla druhého dne u obžalovaného nebo v rámci domovní prohlídky nalezena. Znakem plánovitosti je také zcela evidentní úmysl obžalovaného nepoužít vlastní identifikační kartu pro vstup do arboreta, aby nebyl zaznamenán v elektronické evidenci. O chladnokrevnosti obžalovaného dále svědčí i fakt, že již ihned po smrtícím útoku z těla poškozené svlékl její kabát a dokonce vyčkal odchodu svědkyně K. a odtáhl tělo poškozené pod keř. Její kabát a kabelku potom vzal, aby odstranil případné stopy, což bylo zřejmě rovněž součástí předem pojatého plánu. I večerní koupání v aquaparku lze přičíst snaze obžalovaného smýt ze sebe případné stopy a i toto jednání mohlo být součástí předem pojatého plánu, stejně jako úmysl zbavit se svojí bundy a rukavic, ve kterých napadl poškozenou. Obžalovaný tedy jednal po předchozím uvážení.

Takto prokázané jednání obžalovaného pak po stránce objektivní i subjektivní naplňuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst.2 trestního zákoníku, a to ve formě úmyslu přímého, což je ostatně dáno právě prokázanou premeditací v užším smyslu.

K okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku spočívající v tom, že čin byl spáchán zvlášť surovým způsobem, je třeba uvést, že se touto zvlášť přitěžující okolností rozumí vražedný útok s extrémně vysokou mírou brutality, která se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Není však nezbytné, aby tento útok zároveň vyvolával zvýšenou trýzeň poškozeného (srov. rozhodnutí č. 1/1993 Sb. rozh. tr.). O případ znaku způsobu „zvlášť surového“ jde tehdy, když čin svým provedením výraznou měrou přesahuje obvyklou míru surovosti, což je dáno především okolnostmi, které charakterizují použité násilí z hlediska vnějšího dopadu činu na poškozeného. Typicky se za takový způsob útoku považují případy, které jsou spojeny s ubíjením oběti, vražda provedená nejprve zasazením většího množství bodných ran a poté škrcením oběti či zasazování dalších ran do různých částí těla, anebo jiné devastující způsoby provedení, apod.

V posuzované věci ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství vyplývá, že obžalovaný poškozené zabil celkem 25 bodně-řezných ran do různých částí těla, přičemž značná část těchto ran směřovala na hlavu a zejména na obličej poškozené. O brutalitě útoku svědčí fakt, že část z těchto ran pronikla hluboko do lebky poškozené. Ostatně i znalci v hlavním líčení uvedli, že tyto rány byly vedeny velkou intenzitou, což se dá konstatovat i např. o ráně č. 18 hluboké cca 12 cm, která pronikla do dutiny hrudní, přes bránici do dutiny břišní, zranila slezinu, levou nadledvinu a ledvinu. Byl-li tedy útok vůči poškozené veden takovým způsobem, není jakýchkoliv pochybností o tom, že se jednalo o útok vedený zvlášť surovým způsobem, který se značnou měrou vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu.

Byť k naplnění této kvalifikované skutkové podstaty postačuje ve smyslu ustanovení § 17 písm. b) trestního zákoníku zavinění ve formě nedbalosti, ze způsobu, jaký obžalovaný k napadení poškozené zvolil (nejzávažnější rány byly vedeny na obličej), lze dospět k závěru, že obžalovaný o brutalitě svého útoku věděl a takto napadnout poškozenou chtěl. Tedy i v tomto ohledu jednal ve formě úmyslu přímého.

Obžalovaný tedy jednáním popsaným ve výroku tohoto rozsudku naplnil po stránce objektivní i subjektivní všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku.

Oproti podané obžalobě pak soud upravil skutková zjištění ve smyslu upřesnění plánovitosti jednání obžalovaného jak před činem, tak i po jeho spáchání a dále ve větší konkretizaci způsobených zranění poškozené tak, aby popis skutku výstižněji odpovídal použité právní kvalifikaci. Dále došlo ještě k upřesnění doby spáchání trestné činnosti, jak vyplývá z výše rozvedeného časového snímku (v čase 15:46 k usmrcení poškozené nemohlo dojít, neboť v této době teprve vstupovala na lávku vedoucí do arboreta).

Přečinu krádeže podle § 205 odst.1 písm.d) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní a čin spáchá na věci, kterou má jiný na sobě nebo při sobě.

Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že se obžalovaný zmocnil kabátu poškozené K.O., který měla na sobě a dále kabelky, kterou měla poškozená při sobě. Tyto věci z místa činu odnesl (přisvojil si je), kabát následně vyhodil do odpadkového koše u domu na ulici Bieblova č.20 a s kabelkou naložil nezjištěným způsobem. Obžalovaný tedy tímto jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst.1 písm.d) trestního zákoníku, a to ve formě úmyslu přímého, neboť chtěl tyto cizí věci ukrást, aby z místa činu odstranil důkazy. Byť se ve srovnání s trestným činem vraždy jedná o bagatelní trestný čin, faktická konzumpce v daném případě nepřichází v úvahu, neboť se nejedná o jednočinný souběh těchto trestných činů. Proto byl obžalovaný uznán vinným i tímto přečinem.

V. Výrok o trestu

V rámci úvah o druhu trestu a jeho výměře soud v souladu se základními zásadami upravující požadavky zákonnosti, přiměřenosti a individualizace při ukládání trestů (§ 37 – 39 trestního zákoníku) hodnotil povahu a závažnost spáchané trestné činnosti z hlediska významu chráněného zájmu, který byl trestnou činností dotčen, způsob provedení trestné činnosti a její následky, okolnosti, za kterých byla trestná činnosti spáchána, osobu pachatele (jeho dosavadní způsob života, jeho pracovní a sociální zařazení, osobní, rodinné a majetkové poměry), míru jeho zavinění, jeho pohnutku, jeho chování po spáchání trestné činnosti, zejména k jeho snaze nahradit způsobenou škodu či jiné škodlivé následky, možnosti jeho nápravy, jakož i polehčující či přitěžující okolnosti.

Pokud se jedná o význam chráněného zájmu, který byl trestnou činností dotčen, pak ten je dán zájmem společnosti na ochraně života a zdraví fyzických osob. Způsobu provedení trestné činnosti podrobně popsany v části týkající se skutkových zjištění a právní kvalifikace, zejména plánovitost jednání a brutalita, se kterou obžalovaný poškozenou napadl a usmrtil, byl již vyjádřen kvalifikačními znaky ve smyslu ustanovení § 140 odst.2 a odst. 3 písm.i) trestního zákoníku (spáchání činu po předchozím uvážení a zvláště surovým způsobem) a nelze již k této okolnosti znovu přihlížet v rámci úvah o výměře trestu. Nicméně významným hlediskem je i fakt, že trestnou činností obžalovaný spáchal v úmyslu přímém, zákeřně a proti zcela bezbranné ženě, která obžalovanému nic zlého neudělala. Ze strany K.O. se totiž nejednalo o nějaké překvapivé oznámení konce jejich vztahu, které by mělo obžalovaného neočekávaně zraňovat. Vztah obžalovaného a poškozené již byl ukončen v prosinci 2015, a poškozená chtěla obžalovanému pouze oznámit, že dál chce žít svým vlastním životem. Přehlédnout dále nelze ani to, že v daném případě šlo o dokonáný trestný čin, jehož následkem

byla smrt mladé dívky, která měla ještě celý život před sebou. Obžalovanému přitěžuje i to, že spáchal více trestných činů. V případě obžalovaného soud rovněž postrádá jakýkoliv projev sebereflexe v podobě lítosti nad spáchaným jednáním, obžalovaný projevil lítost maximálně nad sebou samým.

K osobě obžalovaného bylo soudem zjištěno, že před vzetím do vazby žil v domě společně se svými rodiči a bratrem a dálkově studoval Provozně ekonomickou fakultu Mendelovy univerzity v Brně. Ze znaleckého posudku z oboru psychologie je dále zřejmé, že obžalovaný má poruchově strukturovanou osobnost a prognóza jeho dalšího vývoje je velmi problémová ve vztahu k protispolečenskému jednání. Pokud se činu dopustil, tento vyplýval z rysů jeho osobnosti, díky nimž nezvládl subjektivní zátěžovou vztahovou situaci. Znalkyně konstatovala, že základní osobnostní rysy poruchově strukturované osobnosti nemohou doznat radikálních změn, mohou doznávat jen období lepší či horší adaptace z vnějších i vnitřních příčin. Vzhledem k věku obžalovaného nicméně může dojít ještě k určitému vyzrání, protože osobnostní vývoj bývá ukončen kolem 25 roku. Příznivým faktorem je i potřeba obžalovaného být dobře začleněn v interpersonální sféře, orientace na zastání běžných životních rolí, dosavadní bezúhonnost, narcistické osobnosti jsou však lidé, jejichž přístupnost k psychotherapeutickému působení je snižena a tvorba korektivních zkušeností zhoršená. Toto by se mohlo zlepšit, kdyby byl posuzovaný k psychoterapii dostatečně motivován. Pokud se posuzovaný vyšetřovaného činu, který byl proveden velmi brutálním způsobem, skutečně dopustil a setrval by na vlastní nevině, svědčilo by to pro závažnou poruchu v oblasti morálních citů, což je pro jeho resocializaci velmi nepříznivé. Pokud byl zjištěn jako hlavní zdroj spouštěče agresivního náboje neúspěch v partnerském vztahu, snadno se může v životě mladého a partnersky nezakotveného jedince situace opakovat. Dle znalkyně bude účinek uloženého dlouhodobého trestu odnětí svobody závislý na tom, zda a jak obžalovaný přehodnotí svůj vztah k vyšetřovanému trestnému činu. Resocializační možnosti obžalovaného jsou závěrem hodnoceny jako značně omezené.

Obžalovaný dosud nebyl soudně trestán ani projednáván pro přestupek a polehčuje mu tedy jeho dosavadní trestní a přestupková bezúhonnost. Žádná další polehčující okolnost nebyla v případě obžalovaného zjištěna.

Po zhodnocení všech okolností spáchané trestné činnosti, jakož i s přihlédnutím ke skutečnostem zjištěným k osobě obžalovaného a možnostem jeho nápravy, dospěl soud k závěru, že je na něj nutno působit úhrnným trestem odnětí svobody uloženým již v druhé polovině zákonné trestní sazby ustanovení § 140 odst. 3 trestního zákoníku – tedy trestem odnětí svobody v trvání 18 roků.

Vzhledem k tomu, že obžalovanému byl uložen trest za zvlášť závažný zločin ve výměře převyšující hranici 8 let, byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Soud neakceptoval návrh státní zástupkyně na uložení trestu propadnutí věci – plastové pochvy na nůž, neboť pro tento postup nebyly splněny podmínky ustanovení § 70 odst.2 písm.a) trestního zákoníku, dle kterého může soud uložit trest propadnutí věci, které bylo užito k spáchání trestného činu nebo která byla k spáchání trestného činu určena. Přitom věcí, které bylo užito ke spáchání trestného činu, se rozumí věc, jejímž použitím pachatel naplnil skutkovou podstatu trestného činu, tzn. že pomocí takové věci pachatel realizoval jednání jako obligatorní znak objektivní stránky trestného činu. V nyní projednávané věci bylo (jak vyplývá zejména ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství či z odborného vyjádření z odvětví mechanoskopie) ke spáchání trestného činu užito pouze nože, nikoliv pochvy na tento nůž.

VI. Náhrada škody

S nárokem na náhradu nemajetkové újmy se k trestnímu řízení řádně a včas připojili poškození D.O., L.O (rodiče zemřelé K.O.), D.O.(bratr zemřelé) a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR. Poškození pozůstalí původně požadovali náhradu nemajetkové újmy způsobené trestným činem obžalovaného pro každého poškozeného ve výši nejméně 500.000,- Kč. Svůj návrh odůvodnili poškození zejména svým nepopíratelným vztahem k zemřelé (dcera a sestra). Kdy jednání obžalovaného poškozené zasáhlo nejzávažnějším v praxi předvídatelným způsobem do jejich osobní sféry, kdy naprosto neočekávaně, více než jen pobuřujícím a zavrženíhodným způsobem přišli o osobu jim prakticky nejbližší, s níž byli v kontaktu do posledních chvil života. Při určení výše nemajetkové újmy vycházeli poškození původně z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn.4 Tdo 1402/2015, nicméně následně s odkazem na hledisko přiměřenosti zdůrazněné v rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn.I.ÚS 2844/14 považují výše citované rozhodnutí Nejvyššího soudu za překonané a nově tedy požadují pro rodiče zemřelé náhradu nemajetkové újmy v částce 1.500.000 Kč pro každého z nich a v částce 800.000 Kč pro bratra zemřelé. Zdravotní pojišťovna požadovala náhradu škody vzniklé úhradou nákladů zdravotní péče, která byla zemřelé poskytnuta zdravotnickou záchrannou službou.

Povinnost nahradit škodu vzniklou protiprávním jednáním škůdce, upravuje občanský zákoník (dále jen NOZ) v ustanovení § 2910, dle kterého *„škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil...“*. Dle ustanovení § 2956 NOZ *„Vznikne-li škůdci*

povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčini i způsobené duševní útrapy“.

Při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy soud vycházel zejména z ustanovení § 2959 NOZ, z něhož vyplývá, že „*Při usmrcení nebo zvlášť závažném ublížení na zdraví odčini škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti“.* Příslušná právní úprava dále nijak blíže nestanoví maximální možnou výši náhrady, popřípadě konkrétní paušální částku této reflexní újmy. Při úvahách o výši nemajetkové újmy je třeba zohlednit okolnosti na straně poškozeného, mezi které patří zejména kvalita a intenzita příbuzenského vztahu, věk zemřelého a pozůstalých, materiální závislost pozůstalého na usmrcené osobě apod. Pro výši náhrady je kvalita vzájemného vztahu klíčová. Psychická bolest ze ztráty velmi blízkého člověka je často vnímána jako nesnesitelná, fyzická, omezující ostatní aktivity pozůstalého, mnohdy přerůstající až do duševního onemocnění. Při zohlednění věku zemřelého se odlišuje, nakolik je prožívána ztráta novorozence jeho rodiči, ztráta rodiče jeho dětmi nebo ztráta osoby důchodového věku jeho vnoučaty. I když ztráta rodiče představuje újmu v každém věku, bude jinak snášena dítětem útlého věku, které si ztrátu není dosud schopno plně uvědomit (absence rodiče jej však bude ovlivňovat a provázet celým dalším životem), jinak dítětem školního věku, které je na rodiči citově závislé, a konečně odlišně i dospělým jedincem, který již nežije ve společné domácnosti s usmrceným rodičem a má vlastní rodinu. Je nediskutovatelné, že pro rodiče je nejintenzivnější právě taková negativní skutečnost, že přežije své dítě.

Na straně škůdce je pak třeba vzít v úvahu především jeho postoj k projednávané věci (lítost, náhrada škody, omluva), dopad události do jeho duševní sféry a míru jeho zavinění. Je zcela zřetelné, že postoj této osoby může podstatným způsobem ovlivnit vnímání újmy pozůstalými; vstřícné chování, omluva či projevená lítost škůdce může zmírnit dopady nemajetkové újmy, naopak jeho lhostejnost, arogance či vyjádřená bezcitnost ji může ještě prohloubit. Nicméně samotné popírání viny, jakož i využití řádných případně mimořádných opravných prostředků nemůže jít k tíži škůdce a být tak důvodem ke zpřísnění přiznané kompenzace. Dále je nutné přihlížet též k majetkovým poměrům škůdce tak, aby byla dána možnost reálného uspokojení přiznaných nároků.

Na závěr těchto teoretických východisek lze v návaznosti na současnou rozhodovací praxi konstatovat, že při rozhodování o nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy v penězích uplatněném v rámci trestního řízení, je třeba vycházet ze všech specifík daného případu, jimž je třeba podřadit příslušná kritéria na straně poškozeného i pachatele, která mají vliv na vnímání duševních útrap a dopadu protiprávního jednání do sféry obou takových subjektů. Duševní útrapy spojené s prožíváním usmrcení blízké osoby je pro účely stanovení výše náhrady třeba posuzovat primárně z pohledu obvyklého (průměrného) člověka. Současně

je nezbytné postupovat na základě principu proporcionality, který zohlední i obdobné, v minulosti posuzované případy tak, aby soudní praxe mohla postupovat s co možná největší snahou o eliminaci nahodilého přiznávání rozdílných peněžitých částek, což by ve výsledku vedlo k právní nejistotě zúčastněných stran řízení.

Z dříve posuzovaných případů, ve kterých byla řešena otázka výše nemajetkové újmy pozůstalých v trestním řízení lze např. zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 či sp. zn. 6 Tdo 1421/2015, kde je obvyklá výše náhrady nemajetkové újmy pro skupinu citově nejbližší spjatých osob, jakými jsou rodiče, děti a manželé určena obecně v rozpětí mezi 240.000,- Kč a 500.000,- Kč.

V nyní projednávané věci se soud při posuzování konkrétně uplatněných nároků poškozených podrobně zabýval kritérii pro stanovení výše nemajetkové újmy způsobené smrtí dcery resp. sestry jednoho z poškozených. Ze spisového materiálu a z výpovědi svědků D.O. a D.O. je zřejmé, že matka, otec a bratr měli k zemřelé velice blízký a intenzivní vztah (osoba jim prakticky nejbližší). Jak vyplynulo z provedeného dokazování, zemřelá žila s poškozenými ve společné domácnosti do posledních chvil života. S poškozenými byla v kontaktu v podstatě v průběhu celého života (dětství, dospívání, vzdělávání na vysoké škole) a měla se jej podle všeho blízce účastnit i nadále (rodinné podnikání). Ze spisového materiálu vyplývají také další skutečnosti podporující existenci pevných vazeb existujících mezi zemřelou a poškozenými (velmi otevřená komunikace mezi matkou a dcerou ohledně vztahu s obžalovaným, strach o osud K. poté, co se nevrátila domů, opakované pokusy o kontakt s obžalovaným apod.). Přehlédnout nelze ani fakt, že usmrcena byla mladá dívka, která měla celý život po boku svých nejbližší před sebou (2 dny před smrtí oslavila 24. narozeniny). Duševní strádání poškozených způsobené zpřetrháním jejich velmi intenzivního vztahu k poškozené se následně projevilo i v oblasti somatické, jak vyplývá z lékařské zprávy na č.l. 1021. Tato zpráva potvrzuje, že D.O. a D.O. jsou v péči gastroenterologické ambulance pro řadu měsíců trvající dyspeptické obtíže, které se jsou s vysokou pravděpodobností v příčinné souvislosti s intenzivní stresovou zátěží, neboť před touto zátěží uvedené potíže neměli.

Při zkoumání výše uvedených kritérií na straně obžalovaného pak soud konstatuje absenci jakéhokoliv náznaku lítosti či jiného vstřícné chování k poškozeným, s čímž samozřejmě souvisí absence náhrady škody. Dalším spoluurčujícím a bezpochyby i jedním z klíčových hledisek pro určení výše náhrady je otázka zavinění obžalovaného. Základním smyslem relativní náhrady je smysl satisfakční, přičemž potřeba finanční satisfakce narůstá v přímé úměře s mírou zavinění původce zásahu, neboť vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena (je zesílena křivda, za niž má přijít zadostiučinění). V tomto směru lze dojít až k závěru, že v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvláště odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého

zadostiučinění (srov. rozhodnutí sp.zn. I.ÚS 2844/14). V projednávané věci tedy soud připomíná, že ze strany obžalovaného se jednalo o naplánované jednání, kdy si obžalovaný na schůzku přinesl dlouhý bodně-řezný nástroj, kterým zákeřně a velmi brutálním způsobem napadl a nakonec usmrtil poškozenou, která se proti takto brutálnímu útoku neměla šanci ubránit. Obžalovaný takto usmrtil ženu, která obžalovanému nic zlého neudělala, jen mu chtěla potvrdit platnost jejich předchozího rozchodu. Dle svědeckých výpovědí byla K.O. nekonfliktní a o obžalovaném nikdy nemluvila zle. I to je moment, který v duši poškozených zanechává značnou ránu (srov. výpověď O. na č.l. 307).

Uplatněný nárok poškozených je opřen u rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. I.ÚS 2844/14 s tím, že je akcentováno zejména hledisko přiměřenosti. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí lze pak zjistit, že při určování výše náhrady nemajetkové újmy v penězích je nutno použít princip proporcionality též tím způsobem, že obecné soudy porovnají částky této náhrady přisouzené v jiných případech, a to nejen v obdobných, ale i v dalších, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, a to zejména do práva na lidskou důstojnost. Jinými slovy způsobem, jak lze dosáhnout relativně spravedlivého vyčíslení výše relativní náhrady, je zohlednění částek přiznaných v jiných srovnatelných řízeních (srov. čl.56 tohoto rozhodnutí).

Z čl. 57 odůvodnění tohoto rozhodnutí pak vyplývá, že pokud zákon nestanoví alespoň rámcově částky pro odškodnění nemajetkové újmy, musí se každý soudce při rozhodování o určení její výše v každém konkrétním případě opírat alespoň o judikaturu vyšších soudů, a to zejména co se týká skutkově podobných věcí. Pokud má být rozhodování v těchto otázkách považováno účastníky za spravedlivé, nelze tyto částky přiznávat nahodile bez jejich porovnání s jinými případy.

Pokud tedy soud má zachovat ono hledisko proporcionality, je třeba přiměřeně vycházet právě z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 či sp. zn. 6 Tdo 1421/2015, které v trestních věcech stanovily rozpětí relativní náhrady v rozmezí od 240.000 do 500.000 Kč, kdy např. v odůvodnění rozhodnutí sp.zn. 6Tdo 1402/2015 je argumentováno i rozhodnutím sp.zn. I.ÚS 2844/14. V odůvodnění těchto rozhodnutí je nicméně dále uvedeno, že takto stanovené rozpětí odpovídá typovým (neutrálním) případům, tedy takovým, kde nejsou naplněny pro konkrétní situaci zpříšňující či naopak zmírňující kritéria (např. v podobě rozdílné formy zavinění škůdce, věku pozůstalého, zvýšené intenzity jeho vztahu k zemřelé osobě, apod.), tzn. že při změně kritérií pak může být uvedené rozpětí přiměřeně modifikováno.

V obou věcech projednávaných Nejvyšším soudem se jednalo o trestnou činnost spáchanou ve formě nedbalostního zavinění, což je samozřejmě zásadní moment, který rozděluje nyní projednávaný případ s případy výše uvedenými, neboť jak bylo již uvedeno shora, potřeba finanční satisfakce narůstá v přímé úměře s mírou zavinění původce zásahu,

neboť vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena a v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvlášť odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého zadostiučinění.

Proto zejména s ohledem na výše popsaný způsob provedení činu dospěl soud k závěru, že v nyní projednávané věci je nutno recentní judikaturou stanovené rozpětí modifikovat ve smyslu jeho zvýšení. Lze totiž důvodně konstatovat, že jinak budou pociťovat úmrtí svého dítěte či sourozence pozůstalí při dopravní nehodě, a jinak budou toto úmrtí pociťovat pozůstalí s vědomím, že jejich dítě či sourozenec bylo vystaveno opakovanému brutálnímu násilí, při kterém mu bylo zasazeno 25 bodně-řezných ran (z toho větší část do hlavy a obličeje), to vše při vědomí stresu, který takto napadená dívka evidentně musela podstoupit v době, kdy se takto zvlášť surovému útoku bránila, přičemž si navíc musela být vědoma bezvýchodnosti celé situace a neodvratitelného následku, který ji čeká. Duševní útrapy pozůstalých pak nepochybně zvýší vědomí, že mrtvé poškozené obžalovaný ještě svlékl kabát a s jejím tělem smýkal po zemi, aby je ukryl pod keř.

Proto soud dospěl k závěru, že oproti zmíněné judikatuře je nutno v nyní projednávané věci zvýšit hranici konkrétně způsobené nemajetkové újmy pozůstalých po K. O., a to v částce 800.000 Kč pro matku zemřelé, v částce 700.000 Kč pro otce a v částce 600.000 Kč pro bratra zemřelé. Uvedené částky soud diferencoval jednak s přihlédnutím k tomu, že dle provedených důkazů měla K. O., jako dcera vůči matce přeci jen důvěrnější vztah než k otci a jednak s ohledem na výše zmíněnou lékařskou zprávu, prokazující nejen duševní ale i fyzické útrapy matky a bratra zemřelé. K dalšímu navýšení náhrady nemajetkové újmy neshledal soud důvod, neboť jako další satisfakční prvek je nutno vnímat poměrně vysoký trest, který byl obžalovanému za jeho jednání uložen.

Pokud se ještě týká majetkových poměrů obžalovaného, coby jednoho z kritéria hodnocení nemajetkové újmy, je nezbytné takovýto prvek vnímat toliko v jeho moderačním významu, byť schopnost obžalovaného uspokojit přiznané nároky musí mít racionální rámeček. Obžalovanému sice byl uložen dlouhodobý trest odnětí svobody, nicméně i po jeho vykonání se bude obžalovaný stále nacházet v produktivním věku, tzn. že bude schopen dosahovat přiměřených výdělků, v důsledku čehož nelze celkovou výši náhrady nemajetkové újmy považovat pro obžalovaného za likvidační, nehledě na skutečnost, že dle informací, které obžalovaný sám sděluje v dopise na č.l. 272, je vlastníkem či spoluvlastníkem nemovitosti – domu.

Provedeným dokazováním byla dále zjištěna příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem škody na straně zdravotní pojišťovny. Tato škoda vznikla uhrazením nákladů výjezdu pracovníků zdravotnické záchranné služby, kteří se (jak ostatně vyplývá i

z výpovědi svědků K., K. a P.) snažili K. O. zachovat životní funkce. Výše škody konkrétně představuje náklady této zdravotní péče a náklad na dopravu a byla zdravotní pojišťovnou řádně vyčísleny. Obžalovaný tedy byl zavázán povinností způsobenou škodu zdravotní pojišťovně nahradit.

Vzhledem k tomu, že poškození požadovali náhradu nemajetkové újmy v částkách vyšších než jak je stanovil soud, byli se zbytky svých nároků odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

V prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně (podle § 251 tr. řádu) také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Osoba, která odvolání podala, může je výslovným prohlášením vzít zpět, a to až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Byl-li obžalovaný odsouzen za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Krajský soud v Brně
dne 29. listopadu 2016

Mgr. Petr Jirsa v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Sedláková

